

THOREGON

31

Perry Rhodan 1830

Ernst Vlcek

Mentální retardátor

Přeložil Jiří Podbrdský
Do digitální podoby převedl Codiac

Agnes Figorová, Pozemšťanka:

„Vlastně jsem neměla důvod litovat toho, že jsem se připojila k flotile. Liga svobodných Pozemšťanů platila dobře, poznali jsme velkou část Mléčné dráhy a nemohli jsme si stěžovat ani na nedostatek volného času. Protože jsem momentálně nebyla nikde *vázaná*, bylo to pro mě přímo ideální řešení.

Pracovala jsem jako logistická a syntro-nická programátorka na palubě PAPERMOO-NU a mohla jsem se hodně věnovat svému koníčku, šachu. Proč bych měla být skromná - patříím k nejlepším hráčkám ve Sluneční soustavě. Porazila jsem dokonce už i Halut'any, kteří jsou považováni v šachu za nepřekonatelné.

Proti palubnímu syntronu PAPERMOO-NU nebo speciálnímu šachovému počítači samozřejmě nemám šanci, ale kdykoli jsem ochotna si to rozdat s pikosyny, jaké se třeba montují do SERUNŮ. Při celkem nudných manévrech je to moje nejmilejší zábava.

Jak už jsem řekla, u flotily se mi moc líbí. Takle akce mi ale dvakrát nevoní, protože se kříží s mistrovstvím Země v šachu. Přitom jsem si nahlásila dovolenou týdný předem a každý na palubě ví, jak moc mi záleželo na tom, abych se zúčastnila tohoto turnaje. Nic mi ale nepomohlo.

Ve Sluneční soustavě totiž byl vyhlášen první stupeň pohotovosti kvůli Tolkandům. Prosylchá se dokonce, že vedení LSP má v úmyslu hermeticky uzavřít celý systém. Nikdo to ale neví přesně, jak se zdá. Šušká se o tom, že je třeba vyřešit ještě určité technické problémy.

Takle operace ale měla jen nepřímou souvislost 3 Tolkandy. Teprve po startu PAPERMOONU jsme se dozvěděli, že jde o diplomatickou misi a že na palubě se nachází také První Pozemšťanka Paola Dašmaganová s celou smečkou diplomatů a dokonce se šéfkou Služby Pozemské ligy Giou de Moleonovou. Cílem byla planeta Raglund na východní straně Sluneční soustavy, ovládaná stejno-

jmenným Fórem, do kterého se sloučily mnohé nehumanoidní národy Mléčné dráhy, k němuž ale patřilo také několik potomků Lemurů, kteří nebyli členy Křišťálového impéria a LSP, jako jsou třeba Akonané nebo Antiové. Do Raglundu navíc směřovali zástupci Camelotu, projektu vedeného Homerem G. Adamsem a Arkonidanem Atlanem.

My, obyčejní členové posádky PAPERMOONU, jsme kromě nepřetržité pohotovosti neprožívali nic vzrušujícího. Jediné rozptýlení nám připravoval pohled na monumentální GILGAMEŠ, camelotskou vlajkovou kosmickou loď o průměru dvou a půl kilometru, který byl schopen rozprsknout se na třináct samostatných vesmírných těles! Tedy jedno na téměř každého nositele buněčného aktivátoru.

Mise na Raglundu dopadla velmi úspěšně. Národy Fóra Raglund a Camelot'ané uzavřeli s LSP smlouvu o vzájemné pomoci proti agresorům z galaxie Tolkand. Za otce tohoto paktu by považován Atlan.

Potom jsme se nevrátili hned do Sluneční soustavy, nýbrž jsme pokračovali v akci. Naším cílem byl systém slunce Scarfaar, planeta Lokworth a Humanidrom, obsazený Tolkandy a zahalený polem skenovacích zařízení, neprostupným pro Galaktiky.

V takzvaném Point Survive se shromáždila flotila více než pět tisíc kosmických lodí. Tři tisíce jich dodala LSP a dva tisíce Fórum Raglund. Camelot'ané se přidali s GILGAMEŠEM a padesáti křižníky. Operace tolika kosmických plavidel byla sporná, neboť nebylo možné dobýt zpět ani Lokworth, ani Humanidrom. V úsečném hlášení nám bylo sděleno, že naším úkolem je zničit ježatky, zajmout Tolkandy a zmocnit se vivoku.

Lehko se řekne, hůř se udělá.

Na systém slunce Scarfaar zaútočila celá flotila, i když většina lodí dostala rozkaz pouze krýt palbou ty, které byly

nasazeny na zteč. Akce dopadla katastrofálně. Po útoku jsme museli odepsat několik vraků a utrpěli jsme vážné ztráty na životech. Zajatce jsme žádné nezískali a vrátili jsme se s nepořízenou na Point Survive.

Tam nám dodal naděje Atlan. Oznámil nám, že se na Camelotu pracuje na prostředku proti skenování, který nám umožní proniknout na Humanidrom a Lokworth. Výslovně řekl, zeje *to prostředek, nikoli přístroj* nebo *zbraň*.

Nezbylo nám nic jiného než čekat - a hrát šachy."

1.

Sara-Ťi-H'ay, Kartaniňanka ze starého rodného klanu Dao-Lin-Hayů, byla velitelkou SIORESY, disku, který mířil z Hangaye do Mléčné dráhy, aby nasbíral informace o tolkandské invazi.

Na Hangayi kolovaly nejtřetnější zvěsti a nikdo nedokázal odlišit fakta od výmyslů.

"Jsi v pořádku?" zeptala se mě Sara-Ťi-H'ay.

"Jo, jsem," potvrdil jsem jí. Nebyla to tak docela pravda. Stále mě pronásledovala noční můra, která skončila vlastně před třemi týdny. Musel jsem se s ní vypořádat co nejrychleji.

Existovala jen černota, nicota, prázdnota v mozku. Vakuum se postupně naplňovalo informacemi. Byly útržkovité, vlastně se jen ze tmy vynořovala jména prováděná příslušnými obrazy.

Amos-Tar-Ney, „hrobník“, jak mu všichni říkali. Tlustý, kluzký Kartanin, příslušník národa Karaponidů, který oficiálně vedl pohřební ústav na planetě Sumac. Bylo mu jedno, jaké víry nebo původu byl nebožtík, dokázal zajistit jakýkoli druh pohřebního obřadu. Ať, již šlo o zpopelnění nebo o uložení do půdy či do vzduchoprázdna nebo o jistý exotický

způsob, jaký vyžadovaly mnohé národy z Hangaye.

Vedení pohřebního ústavu však byla pouhá zástěrka. Amos-Tar-Ney byl jedním z pohlavářů zločinecké organizace, jež rozprostřela síť nad celým Hangayem.

Už už jsem ho měl v hrsti - když mi vypadla paměť. Mozek jsem měl jako vylouhovaný a tělo zmrtvělé. Nebyl jsem schopen se pohybovat a nevěděl jsem ani jisté, zda vůbec dýchám. Mé smyslové orgány mi nedodávaly žádné informace.

Chtěl jsem pohnout paží, nebo alespoň prstem. Dokázal jsem zformulovat příkaz v mysli, ale nedorazil na místo určení.

Jdi na to metodicky, řekl jsem si. *Kdo jsi vlastně? Jsem Ronald Tekener. Žiji na Hangayi v jakémsi společenství s Dao-Lin-H'ay. Občas si odskočím do domovské Mléčné dráhy, navštívit staré přátele na Camelotu. Naposledy jsem u nich hýl před třemi měsíci.*

Perry, Atlan, Bully... budují loď, jakou ještě nikdo v Mléčné dráze nikdy neviděl. Ještě není úplně hotová, ale už má jméno: GILGAMEŠ. Téměř každý nositel buněčného aktivátoru má připraven vlastní segment v tomto obrovském skládankovém plavidle. Jak bych nazval vlastní segment já? Neváhal bych ani vteřinu, říkal bych mu KENNON podle svého nezapomenutelného přítele Sinclaira Marouta Kennona.

Tyhle vzpomínky jsou ti nanic, Teku! Co se stalo, než jsi měl okno?

Mířil jsem s bojovou jednotkou na Sumac, abych vybral Amos-Tar-Neyovo doupě. Obklíčili jsme pohřební ústav a pronikli dovnitř. Jeho nohsledi už na nás čekali. Někdo jim zřejmě musel dát echo. Odřízli mě od mých podřízených, vrhli se na mě a odzbrojili mě.

Amos-Tar-Ney ke mně přistoupil a řekl... ne... nejdřív mě paralyzoval a řekl: „Jsi Nesmrtelný, Smišku. A pro takové mám připravený zcela speciální pohřeb..."

A to bylo skutečně všechno, nač jsem si

vzpomínal. Ochromení muselo dávno odeznít, a přece jsem pořád ještě necítil tělo. Mohl jsem myslet, víc nic. Vlastně ne, ještě jsem dokázal prožívat emoce.

Když jsem si vzpomněl na Amos-Tar-Neyova slova o „speciálním pohřbu pro Nesmrtečné“, zmocnila se mě panika. Kdo mě zná, ví, že mám pro strach uděláno. Ale tohle mnou otřásl.

Najednou jsem měl dojem, že cítím tělo. Rozlévaly se v něm mrazivé vlny a koupal jsem se v palčivém potu. Byla to ale pouhá klamná představa vyvolaná mými asociacemi. Když jsem chtěl pohnout palcem levé nohy, necítil jsem zhola nic.

Nemohl jsem potlačit děs a bohužel mi nepomohla ani jasná mysl. Byl jsem bezmocný, neschopný pohybu. Přece jen ale mé zlepšené myšlení cosi uvolnilo. Někde byly zaznamenávány mé mozkové proudy a vyvolaly předprogramované procesy.

Tma se rozplynula a zjevil se obraz Amos-Tar-Neye. Byl mi promítán přímo do mozku. Jeho strnulost naznačovala, že jej zabírá pevná automatická, a možná i skrytá kamera. Amos-Tar-Ney se díval přímo do objektivu, takže to vypadalo, jako by mě hypnotizoval. Potom zvedl ukazovák.

Kamera zašvenkovala na typický pozemský hřbitov - a pak zabrala otevřenou šachtu. Vedle ní stála rakev s odklopeným víkem, vybavená bezpočtem přístrojů. Viděl jsem, jak dva Kartaninové do ní ukládají mé nehybné tělo, napojují mě na agregáty udržující životní funkce a ostatní přístroje a přiklápějí víko. Rakev byla spuštěna do hrobu, zahrnuta hlínou a zakryta drny.

V té chvíli Amos-Tar-Ney promluvil do kamery: „Takhle budeš pochován zaživa, Ronalde Tekenere. Jak dlouho, to bude záležet jen a jen na tvých přátelích. Možná se mnou udělají obchod a budeš volný. Pokud ne, budeš tam ležet při plném vědomí, ale nehybný, němý a hluchý třeba věčně.“

Než pohasl obraz, viděl jsem, jak utočí mí

podřízení. Amos-Tar-Ney odpráskl oba své pomocníky, zřejmě proto, aby je umlčel, poté odhodil zbraň a vzdal se.

Nevěděl jsem, kdy k tomu došlo. Tehdy jsem ale doufal, že si mí lidé vyloží správně, jak jsem zmizel, a vyhrabou mě. Čekal jsem však marně. Nikoho nenapadlo otevřít hrob, vedle kterého se vzdal Amos-Tar-Ney.

Nevěděl jsem, jak dlouho tu ležím s oslabeným duchem. Nebyl jsem schopen ničeho jiného než jen myslet a mé myšlenky se točily stále dokola. Připadalo mi to jako celá věčnost. Čas jako by se pro mě zastavil.

Avšak ještě horší než tichá nicota byly okamžiky, v nichž jsem vnímal obrazy. Někde jsem musel mít zabudovaný přijímač reagující na teplo nebo pohyb Či na mozkové proudy.

Když jsem poprvé nečekaně začal vnímat obrazy, zmocnila se mě naděje, že mě najdou. Znenadání jsem „viděl“ dva příslušníky kartaninských bezpečnostních sil. Hlídka prošla kolem mého hrobu. Marně jsem uvažoval, jak bych je mohl na sebe upozornit. Zmizeli z dosahu kamery - a kolem mě opět zavládla tma.

Později mě minul pohřební průvod pěti Pozemšťanů. Nejprve se objevila rakev vznášející se na antigravitačních márách. Za ní kráčel muž se ženou, následováni dvěma dětmi, starými dvanáct a čtrnáct let, chlapcem a dívkou. Úplně vzadu šla další žena. Bylo jí kolem dvaceti a měla blond vlasy. Prošli bez povšimnutí kolem mého hrobu, jen blondýnka k němu zalétla pohledem. Bylo mi, jako by se dívala přímo na mě!

Děvče, tady jsem! křičel jsem v duchu. *Pokud něco vzbudilo tvou pozornost, třeba záblesk objektivu, přijď blíž a podívej se pořádně!*

Světlovlásky se ale vzápětí odvrátila a zmizela z obrazu.

Příště mě vyrušil pro změnu nějaký hloedavec, když mi přecupital po hrobě s čenichem u země. Zmizel mi z obrazu, a hned se zase vrátil. Zdálo, že něco zavěťřil. Zvíře

začalo usilovně hrabat předními tlapkami a brzy opět zmizelo z dohledu kamery. Viděl jsem jen, jak létá půda do vzduchu a zakrátko se vytvořil pozoruhodný kopeček hlíny.

Děsila mě představa, jak se hryzec provrtává půdou stále blíž ke mně a chystá se mě sežrat při plném vědomí. A přitom jsem se nemohl nijak bránit! Marné mě rozum ubezpečoval, že ležím v pevné nerezové rakvi, kterou nedokážou proniknout ani ty nejostřejší hlodáky.

Teprve když obraz pohasl, byl jsem si jist, že zvíře odtáhlo s nepořízenou. Tentokrát jsem pocíťoval tmu jako požehnáám.

Celkem jsem posléze přijal ještě půltucet výjevů, které vyvolaly živé bytosti, jež se objevily v blízkosti mého hrobu. K ničemu víc ale nedošlo a já se propadal do stále hlubšího zoufalství.

Uplynuly možná týdny nebo měsíce, nebo také tisíc let. Nesčíslněkrát jsem za tu dobu zatoužil po smrti. Zásobovací systém mi ale dodával vše, co potřeboval k životu můj nemohoucí, znehybnělý organismus. A navíc mě chránil před skolem buněčný aktivátor.

To, co ID původně zamýšlelo jako zvlášť velkorysou odměnu za zásluhy o lidstvo, se mi nyní stalo prokletím.

Poté však došlo k něčemu, v co jsem se už hodně dlouho neodvažoval ani doufat. Mé tělo začalo pomalu ožít. Svědění zvyšující se až do bolesti mi naznačilo, že se do mě opět vrací život. A pak jsem uslyšel Dao-Lin-H'ayin šepavý hlas: „Promiň, ale rychleji to nešlo, můj milý. Vlastně jsme se už dávno vzdali naděje, že tě vůbec někdy ještě najdeme. Amos-Tar-Ney zahynul již tehdy při zatýkání. Odpráskl ho jednoduše nějaký pomstychtivý idiot.

Naštěstí jsme později našli materiály o téhle speciální rakvi a prohrabali jsme pozemšťanský hřbitov. . . Teď jsi na klinice. Potrvá ještě pár dní, než nabereš tolik síly, aby ses mohl postavit na nohy."

Když jsem byl schopen promluvit, jen jsem

se zeptal: „Dao-Lin... jak dlouho...?"

„Devět měsíců. Je mi líto. . . ale zkus se na to dívat pozitivně. Mohlo to také trvat věčně."

Byl jsem pohřbený *zaživa* tři čtvrti pozemského roku! Ptal jsem se sám sebe, jestli jsem to přežil bez ujmy na duchu. Ukázalo se ale, že jsem zakrátko byl zase ten starý Ronald Tekener. Jen jsem občas trpěl klaustrofobií. To však nebylo nic, s Čím bych se podle svého mínění rychle nevypořádál.

Za těch devět měsíců, které jsem strávil v rakvi zakopané pod povrchem planety, se udala spousta věcí. Do Mléčné dráhy pronikli cizí agresori, Trokan se dostal z pole časového zrychlení. Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere zmizeli kdesi v cizím vesmíru.

Nic mě už na Hangayi nedrželo. Myslel jsem si, že nejlepší terapií psychické zátěže posledních měsíců bude intenzivní práce. Rozloučil jsem se krátce s Dao-Lin a odletěl jsem na palubě průzkumníku SIORSA do Mléčné dráhy.

Měl jsem na regeneraci jedenáct dní navíc. Tak dlouho mi totiž mel trvat let do Mléčné dráhy.

„Určitě jsi v pořádku, Teku?" vyptávala se mě pořád dokola Sara-Ťi-H'ay. „Vypadáš tak nepřítomně, nepřístupně. Hodně ses změnil. Nemůžu ti nějak pomoci?"

Ušklíbl jsem se a odpověděl: „Sara-Ťi, dám ti vědět, až budu potřebovat terapeutku. Momentálně si vystačím sám. Byl bych rád, kdybys to akceptovala."

Má slova ji zjevně urazila, ale vyhověla mému přání. Felidové z kartaninského národa jsou v tomto ohledu velmi jemní. Sami jsou samotáři, někdy však podléhají bludu, že lidé jsou v podstatě extrovertní a potřebují neustále společnost. Namlouvají si, že

hloubaví, melancholičtí Pozemšťané musejí být bezpodmínečně duševně choří.

Já však nebyl nemocný. Zabíjel jsem Čas během jednotvárného letu studiím podkladů, které jsem měl o událostech v Mléčné dráze.

Když se Perry, Bully a Alaska ztratili na Trokanu v takzvaném Hřibu, objevil se místo nich tajuplný cizí tvor jménem Kummerog. Než však mohl být podroben důkladnějšímu výslechu, podařilo se mu uprchnout z medicentra na Mimasu. Byl nezvěstný celé týdny, než Atlan oznámil, že zahynul na Camelotu.

Pozoruhodné bylo již to, jak se cizinec vůbec mohl dostat na Camelot. Přistihl jsem se, že přemýšlím o tom, zda by se mi to rovněž povedlo za stejných podmínek. Nedalo se to ověřit, neboť mi byla známa alespoň skutečnost, že Camelot je totožný s dávným světem svobodných obchodníků Phoenixem. Nepovolání na něj mohl proniknout jen stěží, protože nositelé aktivátoru učinili rozsáhlá bezpečnostní opatření. Proto jsem se nemohl volně potulovat po Camelotu ani já, přestože jsem patřil k Nesmrtelným.

Požádal jsem tady Saru-Ťi-H'ay, aby mě vysadila na Olympu.

SIORSA přistála na kosmodromu poblíž Trade City. Vystoupil jsem z lodi, když byly vyřízeny vstupní formality. Neměl jsem jiné vybavení než kombinézu na těle. Byl jsem si jist, že mě Sara-Ťi starostlivě pozoruje, jak mizím mezi vesmírnými velikány.

Vydal jsem se do zdejší kanceláře Camelotu. Nikdo v ní nebyl, ale bylo mi povoleno vstoupit do přijímací místnosti. Synttron mě vyzval, abych na terminálu vyplnil rutinní dotazník. Pustil jsem se do práce, když vtom se odněkud zezadu vynořil pomenší, obtloustlý Pozemšťan, působící zviálním a jaksi suverénním dojmem.

Vlídně mě pozdravil, představil se jako Bertram Fuller a chtěl se pustit do výslechu.

„Nechme těch nesmyslů, Bertie," řekl jsem

povzneseně. Konec konců jsem nežádal o vstup na Camelot tímto způsobem poprvé. Byl bych mohl pověřenci Camelotu klidně říct rovnou, kdo jsem, ale chtěl jsem si s ním pohrát a popást se na jeho následném úžasu. „Co kdybychom přešli rovnou k testu?"

Trochu neochotně mi vyhověl. Zapnul testovací zařízení a ani ne po minutě vyhrkl ohromeně: „Já... Proč jsi mi... neřekl hned, že jsi... Ronald Tekener?"

Vysvětlil jsem mu, že se chci co nejdřív dostat na Camelot a proto jsem z bezpečnostních důvodů volil tento způsob.

„Hned ti dám k dispozici lodivoda," řekl Fuller.

Tech několik málo hodin, které mi zbývaly do odletu, jsem využil k tomu, že jsem se Bertrama Fullera důkladně vyptal na aktuální situaci v Mléčné dráze. Potom se dostavil lodivod, Jmenoval se Beran a jako by vypadl z oka všem androidním lodivodům, se kterými jsem se setkal předtím.

„Naposledy mě doprovázel Kerom," oznámil jsem Beranovi jen tak, aby řeč nestála.

„Kerom už není," odpověděl lodivod. „Odkákal to, když dovedl na Camelot Kummeroga. Ten ho vyhodil do povětří i s jeho tryskáčem při přistání, aby po sobě zahladil všechny stopy."

„I tak se to dá přirozeně udělat," hlesl jsem. Androida má poznámka zjevně rozčílila.

Lodivod měl k dispozici rychlý tryskáč. Za hodinu jsme odstartovali k hvězdokupě M 30, i když ne v průměrném kurzu. Beran provedl několik zastrácích manévřů, aby se ujistil, že nás nikdo nesleduje.

Poté mi poskytl poslední informace o situaci a aktivitách Camelot'anů. Podle nich získal Atlan LSP a Fórum Raglund pro společnou akci proti Tolkandům. Spojenecké loďstvo se shromáždilo u Point Survive, vzdáleného 500 světelných let od systému slunce Scarfaar, aby zahájilo operaci, jejímž cílem bylo svobodit obsazený Lokworth.

„Já myslím, že kromě Halut'anů a duševně

omezených není žádný Galaktik schopen odolat skenování," prohlásil jsem. „Nebo se snad mylím?"

„To jistě ne," potvrdil mi Beran. „Jenže Atlan vymyslel plán jak vyslat komando k Humanidromu. Na Camelotu se určitě dozvíš víc."

„To doufám." Už jsem litoval, že jsem nezamířil přímo k Point Survive, protože tam se odehrávalo to hlavní!

Když jsem mel za sebou předepsaný rituál bezpečnostních prověrek, navedl Beran tryskáč třičtvrtěční rychlostí světla na okraj systému Ceres. Na úrovni páté planety odeslal denní kód a pak se ohlásil: „Lodivod Beran přiváží nositele buněčného aktivátoru Ronalda Tekenera na Camelot."

Dopravil mě na jednu z osmi orbitálních stanic, myslím, že to byl Cam-IV. Přijal mě bezpečnostní náčelník Armin Assitar a důkladně mě prověřil.

„Od té záležitosti s Kummerogem kontrolujeme všechny ještě důkladněji," omlouval se mi komunikátorem do karanténny cely.

„Jasně, můj identifikační čip Nesmrtelného by mohl být falešný," popíchl jsem ho. „A nezapomeň si vzít pod lupu moje jizvy po lashatských neštovicích. Co kdyby se tam ukrývaly stovky minišpiónů?"

„Promiň, byl jsi ale celý rok neznámo kde a mohlo se stát cokoliv."

Těsná karanténna cela nebyla zrovna pohodlná. Od svého pobytu v rakvi jsem se vyhýbal malým prostorám, a dokonce jsem ani jednou nepoužil uzavřený skafandr. Ulevilo se mi, když jsem zjistil, že nemám záchvat klaustrofobie.

Myslím, že jsi zase oukej, starouši, pomyslel jsem si.

„Všechno v pořádku," oznámil mi Assitar konečně. „Mohu pro tebe něco udělat, Teku?"

„Od koho se dozvím podrobnosti o akci Humanidrom?" zeptal jsem se ho zvědavě.

„Co se týká slaboduchů, bude nejlíp, když se obrátíš na Arfe Loidanovou," odpověděl

Assitar a pak zavtipkoval: „Ale nedopust', aby si z tebe udělala pokusného králíka."

Neptal jsem se ho, co má na mysli výrazem "slaboduši", protože jsem se to chtěl dozvědět raději z první ruky. Bez okolků jsem se nechal transmitterem dopravit na vrchní velitelství Camelotu.

Vrchní velitelství s přilehlým výzkumným střediskem leželo vně zeleného pásu, obepínajícího hlavní město Port Arthur. Měl jsem tam vlastní kancelář, ve které jsem za celá desetiletí neseděl víc než třicetkrát.

Nepodílel jsem se osobně na projektu Camelot, nemohl jsem ale říct, že bych byl proti němu zaujatý. Jen jsem se prostě soustředil na galaxii Hangay. Můj odklon od Galaktiků zkrátka způsobilo jejich drsné uvítání, když jsem se vrátil z druhé expedice na Comu. Nyní se ale situace zcela změnila.

Ještě jsem se árii nestačil rozkoukat a vyhledal mě Myles Kantor. „Vítám tě doma, Teku!" pozdravil mě, a pak hned přešel k věci: „Jsem rád, že ses zase jednou ukázal v Mléčné dráze. Mezitím se udala spousta věcí."

„Mám jen hrubé informace. Co se přesně stalo s Perryem, Bullym a Alaskou?" nevydržel jsem to.

Myles mi vylíčil všechno do detailů, ale nebyl schopen mi říct, co se s našimi přáteli skutečně stalo. Všichni se domnívali, že zůstali uvězněni v hermeticky uzavřeném Hřibu, ale mohlo je to také zavát do Prázdnoty.

„V nejbližších dnech odletím s dvojčaty Vandermarovými na Trokan," řekl Myles na závěr. „Nechal jsem se přesvědčit, že Milá a Nadja jsou naše poslední naděje, pokud chceme prozkoumat Hřib. Jestli chceš, můžeš se přidat k nám, abys měl výsledky pátrání z první ruky."

„Obávám se, že bych vám jen překážel," namítl jsem. „Spis mě to táhne na Point Survive."

„Jasně, láká tě dobrodružství. V tom případě by ses mel držet Arfe Loidanové. Poletí zítra za Atlanem. Má mu přivést léky, které

prý způsobují imunitu vůči skenování. Já si ale stejně myslím, že by se celá záležitost měla řešit technicky, a ne medicínsky. - Slyšel jsem, že tě *zajímají* slaboduchové, Teku."

Nebyla to tak docela pravda, ale neodporoval jsem mu a vydal jsem se na cestu do výzkumného střediska za Arfe Loidanovou.

Ismeera, Arkonidanka:

„Bylo trochu zamotané, kam vlastně patříme. Jako posádka RICA, druhého modulu GILGAMEŠE, jsme sice byli příslušníky hnutí Camelot, současně jsme ale cítili, že bychom měli přináležet k Atlanově IPRASA. Věděli to všichni na Camelotu a žádný z ostatních nositelů buněčného aktivátoru proti tomu nic nenamítal.

Atlan založil IPRASA jako ilegální odbojovou organizaci, jejímž cílem bylo svrhnout arkonský režim. Každý upřímný vlastenec se musel stydět za poměry panující v Křišťálovém impériu. Proto mi nepřišlo zatěžko dát se pod Atlanovým velením do služeb IPRASA. Byla jsem pouze bezvýznamné kolečko v této organizaci a také na palubě RICA jsem byla pouhý pomocník hlavního inženýra Kahy ze Sceeru, i když bych byla mnohem raději patřila k bojové jednotce. Byl však nedostatek technického personálu a tak mě přidělili ke Kahovi.

Pouze jednou jsem se zúčastnila bojové akce na palubě RVK-2, při níž Atlan zatím naposledy osobně zaútočil na Křišťálové impérium. Došlo k ní 7. prosince loňského roku, kdy komando IPRASA odletělo tajně na arkonskou trestaneckou planetu Trankun. Osvobodili jsme tehdy Hermona z Arigy, který se posléze stal velitelem řízení palby na RICU.

Hermon si mě tenkrát ani nevšiml, poznali jsme se blíž teprve později.

Tolik k mému soukromému životu. Hermon ví o mé skryté citlivosti dostat se do bojové jednotky, a přestože je proti, nesnaží se mě

přemlouvat. Říká, že musím sama vědět, co dělám. A to já rozhodně vím.

Když jsme naposledy odstartovali z Camelotu, vyšlo najevo, že Atlan by rád zakročil proti Tolkandům co nejdříve. To však zaprvé znamenalo mít k dispozici zbraň proti takzvanému „koktavému pohonu" ježatek a zadruhé zkonstruovat zařízení ochraňující Galaktiky před skenováním.

5D indifferenční kompenzátor vyvinutý na Camelotu však ještě nedosahoval žádoucího účinku na 5D vektorový dezintegrátor a bylo vskutku co vylepšovat.

Co se týkalo obranného systému proti skenovacímu záření, nevypadalo to zpočátku vůbec dobře. Myles Kantor tvrdil, že není se svým týmem schopen vyvinout přístroj patřičných parametrů za tak krátkou dobu. Teprve potom ohlásila Arfe Loidanová Allanovi, že by mohla vyřešit problém po medicínské stránce.

Xenolékařku přivedli na tuto myšlenku duševně omezení jedinci, jako byli třeba Joseph Broussard jr. a jeho přítel Pepe z planety Lafayette, na které skenování nijak nepůsobilo. Když se příslušnými medikamenty snížil intelekt, potom by bylo zřejmě možné proniknout polem skenovacího záření, tvrdila.

Znělo to logicky. A pro Atlana to bylo ono pověstné stéblo, kterého se chytá každý tonoucí. Ačkoli mu bylo jasné, že tento pokus nemusí dopadnout úspěšně, nařídil bezprostředně vývoj mentálního retardátoru.

Po fiasku v systému slunce Scalfaar oznámil spojencům, že Camelot dodá již v nejbližších dnech „prostředek" proti skenování, který umožní Galaktikům operovat uvnitř skenovacích polí.

My na RICU jsme věděli, že je to jen Arkonidanovo zbožné přání a že nemá jediný důvod, proč by měl Arfe Loidanové věřit. Na palubě se našlo dost skeptiků, kteří pochybovali o tom, zda bude mentální retardátor vůbec kdy použitelný. A pokud ano, určitě

budou do boje nasazeni pouze dobrovolníci."

2.

Arfe Loidanová už dávno nebyla poněkud boubelatá osůbka, s kterou jsem se seznámil na palubě BÁZE. Zeštíhlela, ale dáma se z ní kvůli tomu nestala. Pořád měla pěkně proříznutou pusu a smysl pro černý, jízlivý humor.

„Na čem přesně děláš, Arfe?" zeptal jsem, se jí, aniž jsem ji pozdravil. Věděl jsem, že si nepotrpí na oficiality.

Stále hleděla na centrifugu a odpověděla úsečně: „Dělám blbce z chlápků, jako jsi ty."

„Nepovídej."

„Jo, takhle prostě se dá vyrušit skenování. Atlan chce poslat za každou cenu výsadkové komando na Humanidrom, který je obklopen skenovacím polem. A to neudělá nic jenom slaboduchům. Snažím se tedy *retardovat* inteligenci Galaktiků. Ve lhůtě, kterou mi dal Atlan, jsem řešení našla, ale zrovna odvázaná z toho nejsem."

Povzddechla si, vstala, zašklebila se na mě a zvolala: „Helou, Smíšku! Byl jsi nezvěstný hodně dlouho. Co jsi vyváděl?"

„To je dlouhá historie, možná ti ji někdy povyprávím. Už je to ale pryč, jsem v pořádku."

„Zdá se, že máš za sebou nějaký parádní průsvih. No ale co, je fajn, že ses zase jednou ukázal na Camelotu."

„Hele, nech si ty kecy, Arfe. Radši mi pověz něco o tom svém projektu."

„Nebudu tě otravovat podrobnostmi," spustila. „Je prokázáno, že žádný Galaktik není schopen jednat samostatně, když se dostane do vlivu skenovacího záření. Zdá se, že záření nepůsobí jenom na Haluťany. A taky na idioty. To mě přivedlo na myšlenku uměle snížit mentální úroveň normálních jedinců - prostě jim retardovat inteligenci. Pokusila jsem se vyvinout příslušný lék, který by přechodně způsobil pokles IQ. A myslím, že se mi to podařilo. Teď je to na Allanovi."

„Zní to až moc jednoduše. V čem je tedy háček?"

„Ten sajrajt má vedlejší účinky," zavrčela Arfe. „Zpočátku běží všechno hladce. V stříknu pokusné osobě retamental a po dvou hodinách klesne IQ povlovně až na osmdesát. Po šesti hodinách ale musím dát stejnou dávku, protože účinek pomine. A v tom je jádro pudla. Inteligenci se nedaří udržet na stejné nízké úrovni, pokaždé klesne ještě o něco níž. Potom se pokusná osoba dostává zpátky na normální mentální úroveň, takže retardátor se musí aplikovat každých šest hodin, jinak by nebyla schopna odolat skenování."

„A to je všechno?" podivil jsem se.

„Je to horší, než si myslíš. Intelligence klesá v jakési nekonečné spirále. Zatímco během prvních Čtyřřidvaceti hodin po podání čtyř dávek mentálního retardátoru kolísá mezi sedmdesáti a šedesáti, potom strmě padá její kvocient pod padesát bodů! A následuje naprostá slabomyslnost. Ta se udržuje celé dva dny. A pak to jde ještě víc dolů. S tím bohužel nemám žádné zkušenosti, protože nemám čas to pořádně analyzovat. Jisté je, že retamental se dá použít pouze po dobu dvaasedmdesáti hodin. Nedovedu odhadnout, co by nastalo při dlouhodobější aplikaci."

„To pořád není nic, co by mě děsilo," prohlásil jsem lehkovážně.

Bojové nasazení slaboduchů mělo přirozeně zjevné nevýhody. Jak se dokáže umělý idiot rozhodovat v kritických situacích? To se však dalo dohonit technikou.

„Dovedu si představit, že by se patřičné naprogramovaly pikosyny v SERUNECH, aby nahradily úbytek inteligence."

„To je třeba udělat tak jako tak," namítla Arfe. „Existují však ještě další vedlejší účinky. Naštěstí při tom není důležitý somatický faktor, orgány podle mě nejsou postiženy. Jenže libido klesá prakticky na nulu a emoce jakbysmet! Takový jedinec nedokáže rozlišovat mezi dobrem a zlem a navíc se k tomu přidává zvýšená agresivita. Rovněž se dá

mluvit u pokusných osob o hyperaktivitě, která vede k naprostému vyčerpání. A v neposlední řadě je mentální retardátor návykový."

„Když jsi mi zavolala, žil jsem v domněnách, že mě chceš získat pro svůj projekt," řekl jsem pobaveně. „A ani jedna z tvých výhrad mě nedokáže zviklat. Nulová pohlavní touha a maximální agresivita - to jsou přece ideální předpoklady pro bojové nasazení! A ani hyperaktivita není k zahoezení."

„Mně jde jenom o to, poukázat na negativní průvodní jevy," zavrčela Arfe Loidanová. „Kdybych měla víc času, možná bych mentální retardátor zdokonalila. Ostatně ani netuším, jaké má účinky na nositele aktivátoru. My les i dvojčata Vandermarovy se odmítli podrobit testům. Co když retamental vůbec nepůsobí na mentální kapacitu Nesmrtelných?"

„Tak to bych docela rád věděl," ušklíbl jsem se.

Pro nedostatek času se zkouška neprováděla v bojových podmínkách. Arfe mi prostě nasadila přílbu s přístroji měřícími mé tělesné a mozkové aktivity a pak mi medorobot vpíchl injekci do zátylku. A bylo to. .

Musel jsem potom odpovídat na otázky a provádět jednoduché testy, třeba zastrkávat různá geometrická tělesa do příslušných otvorů. Byla to pro mě hračka a cítil jsem se pevný v kramflecích. Připadalo mi to všechno ale moc pomalé. Vybidl jsem Arfe, aby zrychlila, pokud nechce, abych usnul.

Najednou se přede mnou objevili jeden Ertrusan a jeden Bluesan. Mám dojem, že mi je Arfe představila jako mé bojové druhy, ale jistý jsem si tím už nebyl. Moc mě to nenadchlo. Pokud si dobře vzpomínám, řekl jsem Ertrusanovi své, ale s ním to ani nehnulo.

Test v té chvíli běžel už asi dvě hodiny. Nebyl jsem ještě zdaleka tak zblblý, abych

nevěděl, jaká hra se tu hraje. Ertrusan ani Bluesan totiž vůbec nebyli pod vlivem mentálního retardátoru. Když jsem si toho všiml, rozzuřil jsem se. Kdo má rád, když z něj někdo dělá pitomce? Uklidnil jsem se teprve ve chvíli, kdy mí pokusní partneři zmizeli.

Na to, co následovalo, si vzpomínám jen útržkovitě. Arfe mě dál trápila nesmyslnými testy. Musel jsem odpovídat na jednoduché otázky a dávat dohromady dětské skládačky. Naštvalo mě to a také jsem to Arfe řekl. A neudělal jsem to zrovna vybíravým způsobem. Ta potvora ale nijak nereagovala na, mé nadávky a místo toho něco přikázala medorobotovi. Postavil se za mě, a než jsem se nadál, ucítil jsem bodnutí v zátylku.

A zase mě Arfe otravovala nejružnějšími hrátkami. Nakonec jsem toho měl dost a vykřikl jsem: „Pošli mi sem toho Ertrusana, abych si na něm mohl vylít vztek! Když chceš pořádný test, uložte mě laskavě do SE-RUNU a dejte mi do ruky zbraň a já srovnám Camelot se zemí!"

Později jsem si nebyl schopen vzpomenout, jak jsem to přesně řekl. Konec konců moje inteligence byla utlumena a další vedlejší účinek retardátoru spočíval v tom, že si nikdo nedokázal vzpomenout na všechno, co pod jeho vlivem říkal nebo dělal. Možná také proto, že se za to později styděl a snažil se to potlačit v paměti.

Já se však pokoušel vybavit si všechno, co se dělo. Hlavně jsem si pamatoval, jak jsem byl podrážděný a agresivní na všechno a na všechny.

Rozvzteklil jsem se i ve chvíli, kdy Arfe ukončila test. A to tak, že mě museli na nějakou dobu fixovat poutacím polem jako jakousi svěrací kazajkou. A to mě teprve rozzuřilo.

Potom jsem najednou viděl všechno opět jasně a můj rozum pracoval na plné obrátky. Jen vzpomínky na uplynulých šest hodin jako by mi splývaly v mlžném oparu.

„Jak jsem si vedl?" zeptal jsem se Arfe.

„Užasneš, až uvidíš *záznam*, Teku," prohlásila xenolékařka ustaraně. „Získali jsme dodatečnou zkušenost. Nositelé aktivátoru potřebují dvojnásobnou dávku retamentalu. Buněčný aktivátor zřejmě odbourává rychleji jeho účinek."

„Přesto trvám na tom, abych se zúčastnil bojové akce proti Humanidromu jako slaboduch."

„Musíš se mnou letět k Allanovi," namítla Arfe. „O tom si ale promluvíme později, teď si trochu odpočiň."

Když jsem se probudil, nacházeli jsme se již na palubě křižníku třídy Vesta a letěli jsme k Point Survive. Arfe mi přehrála zkrácený záznam mého chování pod vlivem mentálního retardátoru. Nepoznával jsem se.

Díval jsem se na sebe jako na cizího tvora. Ten se na záznamu choval, jako by se zcela neovládal. A bylo to minutu od minuty horší a horší. Nejdřív jsem se jen horečně pohyboval a současně jsem byl čím dál bezradnější.

Zatímco v počátečních fázích pokusu jsem prakticky neměl žádné problémy s výběrem správných předmětů, později jsem se dopouštěl čím dál většího počtu omylů. A ty jsem kompenzoval zlobou.

„Vždyť je to jako pro děti," zamumlal jsem vztekle, když jsem snad postě zasouval nejružnější mnohohelníky do příslušných otvorů. Dařilo se mi to však čím dál méně. Geometrická tělesa jako by se stále víc vymykala mému chápání.

„K čemu tyhle blbinky!" rozčiloval jsem se a nakonec jsem smetl hračky rozzuřené ze stolu. „Tolkandové na mě určitě nepůjdou s takovými nesmysly. Dej mi paprskomet, Arfe, a ukáži ti, jak se dají řešit problémy."

„Kolik je pí?" zeptala se mě xenolékařka

jakoby nic.

„Tri celé jedna čtyři jedna pět devět dva šest..."

„To stačí. Teď najdi mezi vyloženými technickými předměty pikosyn."

Rychle jsem přeběhl k otevřené vitríně, na okamžik jsem zaváhal a pak jsem hrábl po čipovém bloku. Jakmile jsem poznal svůj omyl, hned jsem stáhl ruku. Nakonec jsem hodil pikosyn přes rameno směrem k Arfe.

„Co je Ludolfovo číslo, Teku?"

„Totéž co pí - tři a nějaký drobný."

„Kolik přesně?"

„To je mi fuk."

„Byl bys tak laskav a oblékl si tuhle kombinézu, Teku?"

„Jasně." Bezvědomky jsem se culil jako blbeček.

Když jsem se teď na sebe díval, uvědomoval jsem si, že jsem chtěl předvést svou nadřazenost odolávající i účinku retardátoru a že jsem by! vskutku mizerný herec. Rychle jsem přešel ke kombinéze a pokusil jsem se do ní horečně nasoukat. Zamotal jsem se do ní a málem jsem upadl. Když jsem si chtěl navléct horní Část, zjistil jsem, že mám zadek vpředu. Šťavnatě jsem zaklel a hodil kombinézu na podlahu.

Zatím jsem se ovládal natolik, že moje agrese byla jen slovní.

Časomíra na záznamu ukazovala, že právě uplynula hodina a čtyřicet minut, kdy jsem byl pod vlivem retamentalu. Hodnota momentální úrovně inteligence činila 83,

„Pí?" vyštěkla Arfe Loidanová.

„Co?" zařval jsem útočně cizím hlasem.

„Jak velké je pí?"

„Asi jako hromádka Pijjoků," uchechtl jsem se, nadšen svou pohotovostí.

„Souvisí to nějak s Hangayem?"

„Jasně. Pijjokové dělají největší hromádky ve vesmíru. Pohřbili by tě pod ní zaživa."

Ucítil jsem na sobě Arfin zkoumavý pohled a snažil jsem se ze všech sil soustředit na záznam.

„Máš s nimi nějaké problémy, Teku?“ zeptala se mě xenolékařka.

„Vůbec ne. I kdyby mě zahrabali... můj aktivátor by mě udržel při životě a pak bych vstal z popela jako Fénix.“

„Jak dlouho jsi byl pohřbený *zaživa*, Teku?“

„To nestojí za řeč. Jed' dál?“

Mému obrazu na hologramu vyvstal pot na čele a začínaly se mi třást ruce. Zornice se zvětšily dvakrát a diagram tělesných funkcí ukazoval, že mám poruchy srdečního rytmu. Byl jsem čím dál agresivnější.

„Myslím, že máš přece jen nějaký problém, Teku. Měl by sis se mnou promluvit o tom, co se ti přihodilo.“

„Jen žádnou terapii, prosím!“ protestoval jsem energicky a ukázal jsem na hologram. „Vždyť se držím docela slušně, ne?“

„Ne hůř než ostatní kandidáti,“ odpověděla Arfe. „Jen Ertrusané snázejí lék obtížněji než ostatní Galaktici. Ale zpátky k tobě, Teku. Měl jsi na sobě od té události vůbec někdy SERUN?“

„Děláš si ze mě legraci, nebo co?“

Arfe Loidanová se odmlčela a pustila scénu s Ertrusanem a Bluesanem, kterou jsem si dobře pamatoval - tedy alespoň jsem se to domníval.

„Ted' si otestujeme tvé společenské chování, Teku,“ slyšel jsem Arfin hlas ze *záznamu*. „Tohle jsou Gaaron Mirkunak a Toray Szakii. Dejme tomu, že vás obklíčili Tolkandové. Jakou výzbroj bys zvolil, aby se vám povedlo prorazit, Teku?“

„Musím říct jedno.“ vyprskl jsem na záznamu opovržlivě. „Místo smradlavého Ertrusana a prašivého Bluesana bych si vybral do party radši Karaponida.“

Oba napadení nezúčastněně čelili mému vyzývavému pohledu, což mé při pokusu vedlo k domněnce, že nemohou být pod vlivem retardátoru.

„Ty ale nemáš na vybranou, Teku,“ řekla Arfe Loidanová.

Odběhl jsem k sektoru, kde byla rozložena výstroj a výzbroj. Bluesan a Ertrusan mě následovali jako na povel. Pobíhal jsem bezradně mezi nejrůznějšími předměty a co chvíli jsem si protíral oči.

„Měl jsem problémy se zrakem?“ zeptal jsem se nyní Arfe.

„Ano,“ odpověděla. „To je další vedlejší účinek mentálního retardátoru. Není to ale nic vážného, SERUN je schopen to vyrovnat.“

Soustředili jsme se znovu na záznam.

„Copak, Teku, ty se nemůžeš rozhodnout?“ zeptal se mě Ertrusan přímo svatouškovsky.

„Drž hubu!“ okřikl jsem ho. „Starejte se o své! Popadněte každý SERUN a kombimet. A přiberte taky pár minibomb! Tak pohyb!“

Oba uposlechli můj rozkaz a v klidu si vybrali zbraně a vybavení. Stál jsem tam jako anděl pomsty a celý jsem se třásl.

Vybavil jsem si, že v té chvíli jsem prohlédl definitivně skutečnou úlohu těch dvou. Odmítal jsem prostě vzít na vědomí, že by byli za těchto podmínek chytřejší než já.

Najednou jsem přiskočil ke skloněnému Ertrusanovi zezadu a převálil ho na záda. Začal jsem do něj bušit jako šílenec a používal jsem při tom nadávky, k jakým bych se v životě nesnížil.

„Ty zatracený sráči!“ řval jsem pořád dokola. „Mě neoblbněš, hajzle!“

Ertrusan mě ze sebe jemně setřásl a snadno čelil mým dalším útokům tím, že si mě držel napřaženými pažemi v bezpečné vzdálenosti. Nikdy bych byl do sebe neřekl, že bych se mohl tak rozběsnit a být tak vulgární.

To jsem prostě nebyl *já*. Byl to pan Hyde, kterého ve mně kdosi uměle vypěstoval.

Uklidnil jsem se, teprve když Arfe Loidanová odvolala Ertrusana a Bluesana. Potom mě požádala, abychom pokračovali v testu. Odpověděl jsem jí obscénním gestem. Nicméně jsem ji na chvíli poslechl. Ve tváři jsem měl příblbý výraz a byl jsem neustále v pohybu. Máchal jsem rukama a škubal hlavou

jako vyděšená slepice.

Můj inteligenční kvocient činil v té chvíli 77 bodů. Byl jsem pod vlivem mentálního retardátoru už dvě hodiny a padesát pět minut. Vtom náhle stoupla hodnota na 79 bodů.

Arfe Loidanová se ke mně v té chvíli naklonila a řekla: „Tady jsem poznala, že díky aktivátoru odbouráváš účinek retamentalu dvakrát rychleji než ostatní.“

Hologram ukazoval, jak xenolékařka prikazuje medorobotovi, aby mi píchl druhou dávku. Modula se ke mně nenápadně přitočil zezadu a bleskurychlé mi zabodl injekční jehlu do zátylku. Brzy nato kleslo mé IQ opět na 76.

Tak mě to rozzuřilo, že jsem odmítl hrát dál. Chtěl jsem tak zastřít, že vůbec nerozumím otázkám a úkolům, které mi zadávala Arfe. Zjevně jsem hledal někoho, na kom bych si vybil agresi.

„Doved'te zpátky toho Ertrusana!“ blekotal jsem jako opilec. „Sem s tím smrad'ochem! Roztrhám ho na kousky! Nebo mi radši dejte SERUN a kanón a já vás všechny rozmašíruju a udělám pijjokské hovno z celého Camelotu!“

Přivezli mi SERUN a zbytek času jsem strávil marnými pokusy se do něj dostat. Byl na mě strašlivý pohled, jak se s ním pachtím. Koupal jsem se v potu a třásl jsem po celém těle. Občas jsem explodoval zlostí nad svou neschopností.

Arfe vypnula holografický záznam a beze slova na mě pohlédla.

„To byla síla,“ vydechl jsem stísněně. „Kdo se rád na sebe dívá, jak se chová jako bezmocná olýsalá opice. Přesto mě to neodradí od toho, abych se přihlásil do akce.“ Vtom mě něco napadlo a rychle jsem dodal: „Metoda postavená na mentálním retardátoru tak nějak odpovídá tvému smyslu pro černý humor, Arfe. Zřejmě tě těší, když děláš z inteligentních bytostí blábolící idioty. Víš určitě, že by se nenašel méně drastický prostředek proti skenování?“

„Dovol mi, abych si dopřála nějaké to potěšení,“ zachichotala se xenolékařka.

Když jsme se přiblížili k Point Survive, Arfe Loidanová mi povolila, abych ohlásil Atlanovi náš přilet. „Ronald Tekener se vrací z Hangaye. Vezu dobré zprávy z Camelotu,“ zněl můj radiogram.

Bragan Domor, Ertrusan:

„Aprin Biomek, Šer Darangová a já jsme kdysi působili v obchodní společnosti RAXIT, Homera G. Adamse, ale bez valného úspěchu. Zřejmě jsme připadali bývalému šéfovi Kosmické hanzy příliš nezvedení, a proto nás stáhl z oběhu a začlenil nás do své posádky ROS-TOCKU, čtvrtého modulu GILGAMEŠE. Tady jsme se nemuseli handrkovat jako trhovci, tady jsme mohli řádně obchodovat, což Ertrusanům víc vyhovuje.

Všichni tři jsme patřili k zásahovému komandu, ale do pořádné akce jsme se ještě vlastně ani nedostali. Zívali jsme nudou a hladinu adrenalinu nám nezvýšil ani velkolepě ohlašovaný útok proti Tolkandům v systému slunce Scalfaar, který skončil fiaskem a ostudným ústupem.

Nyní se ale naskýtal příležitost jak vyniknout. Atlan ve své výzvě spojeneckému loďstvu oznámil, že bude brzy konečně možné vyslat na Humanidrom výsadkové komando, získat nějaké zajatce a ukořistit ten zatracený vivok.

Aprin, Šer - už jsem řekl, že je to nejbáječnější Ertrusanka, jaká kdy žila? - a já jsme se okamžitě nechali ohlásit u Adamse a trvali jsme na tom, že chceme do akce.

Homer G. Adams se pokusil zbrzdit naše nadšení a řekl nám, že "prostředek" proti skenování je teprve ve fázi pokusů a že Atlan jen blufuje, aby dodal ostatním odvahu. Možná někdy v budoucnu prý nějak půjde překonat pole skenovacího záření.

Plynuly dny a z Camelotu nepřicházely žádné zprávy. Pomalu jsme ztráceli naději, že budeme nasazeni do boje proti Tolkandům. Zdálo se, že Adamsův pesimismus byl oprávněný.

Potom ale přišel spásný radiogram, že z Camelotu dorazil Ronald Tekener s příznivými zprávami. Znamenalo to pouze jediné - že se podařilo vyvinout ochranu proti skenování.

Adams nám sice potvrdil, že xenolékařka Arfe Loidanová přiváží antiskenovací přípravek, zvaný mentální retardátor, ale pak nás hluboce urazil, když prohlásil: „Je mi líto, ale nemůžu vás navrhnout na akci proti Humanidromu. Jak jsem vyrozuměl ze zprávy Arfe Loidanové, má retamental nanejvýš nepříznivé účinky na Ertrusany... Co to do vás vlastně vjelo? No dobrá, nechci vás nijak diskriminovat. Jestli je to tak, navrhuji vás jako dobrovolníky. To ale neznamená, že ujdete testu."

„Kdo by měl už prokázat své schopnosti při testu, když ne my?“ řekla Šer za nás za všechny."

3.

Nebyl jsem z momentálního spojení dvakrát nadšený, ale bylo mi i bez zvláštního smyslu jasné, že politika vyžaduje občas kompromisy. A šlo také o to, oživit znovu dávnou galaktickou svornost.

S Akonankou Esou Reekolovou, Antim Tetrem Kaátou ani s Unithanem Prexnerem jsem neměl žádné problémy, a i když mi šlo na nervy, jak při každé příležitosti vyzdvihují vlastní zásluhy a snaží se vytřískat největší prospěch pro své národy, bral jsem je jako schopné diplomaty.

Taylorze Úpkeka jsem naproti tomu považoval za zločince poté, co se pokusil zničit Herreachy. Jako oficiální zástupce gatasanšských Bluesanů však požíval diplomatické imunity.

Nám Camelotům se tímto svazkem přesto podařilo dosáhnout toho, aby Liga svo-

bodných Pozemšťanů poprvé po desetiletích táhla s Fórem Raglund opět zajedem provaz. Radiogram RONALDA TEKENERA mi dodal naději, že Arfe Loidanová skutečně vyvinula účinný přípravek proti skenovacímu zařízení. Technické řešení tohoto problému by mi bylo mnohem milejší, ale Myles Kantor nebyl schopen v dohledné době zkonstruovat příslušné zařízení. Mentální retardátor tedy byl pořád ještě lepší než nic.

Jako vrchnímu veliteli „operace Humanidrom“ mi podléhalo na Point Survive víc než 5 000 kosmických lodí. 3 000 jednotek v čele s PAPERMOONEM Cistola Khana dodala Liga, 2 000 Fórum Raglund, mimo jiné mezi nimi byly: kulovitá loď AVALON, misijní a diplomatické plavidlo Fóra Raglund, a kvádrový disk RAGLUND, sloužící jako oficiální vlajková loď, na jejíž palubě se nacházeli zástupci nejrozličnějších národů. Camelot dal k dispozici GILGAMEŠE a padesát křižníků.

Tolkandové však proti nám dosud nasadili 300 000 kosmických ježatek a umístili je na Mléčné dráze. Co se dalo pořídit proti takové přesile, když navíc nebylo možné jejich lodě přesně zaměřit a zasáhnout, protože disponovaly "koktavým pohonem"?

Proto jsme se jim nemohli postavit čelem, museli jsme se pokusit získat taktické výhody. Mimo jiné jsme potřebovali zjistit něco víc o Neezech, Gazkarech a o Eloundarech, kteří měli postavem „svatých“. Naším prvním cílem tedy bylo sestřelit několik ježatek, zajmout nějaké Tolkandy a možná získat i vivok.

To se však nezdařilo a utrpěli jsme značné ztráty. Poslední své naděje jsme vkládali do přípravku vyvinutého Arfe Loidanovou, který měl neutralizovat skenování a umožňoval vysadit komando na Humanidromu, kde byli zástupci všech tolkandských národů a spousta vivoku.

Když doletěl křižník třídy Vesta na shromaždiště Point Survive, nechal jsem jej nasměrovat do prostoru uvolněného modulem RICO a zakrátko jsem přijal Ronalda Tekenera a Arfe Loidanovou s dvěma jejími spolupracovníky.

Požádal jsem všechny rezortní šéfy - svou zástupkyni Gerine, velitele sekce pomocných Člunů Sassarona, vědeckého vedoucího Ambrase, velitelku lokalizačního sektoru Seviu a vrchního lékaře Karemuse, aby se zúčastnili interkomové konference. Chtěl jsem tak zabránit tomu, abychom o sebe zakopávali v mě kanceláři.

„Helou, Teku!" pozdravil jsem Smíška. Tvářil jsem se oficiálně, přestože jsem měl sto chutí si s ním osobně promluvit o spoustě věcí - třeba o zmizení našich tří přátel. Ale nechal jsem to napotom. „Dal jsi na sebe čekat hodně dlouho."

„Bohužel mě kdosi vyřadil na devět měsíců z provozu," zavtipkoval Pozemšťan. Hrozně rád bych se byl dozvěděl, jak vypadalo ono Tekenerovo „vyřazení z provozu" a kdo je měl na svědomí, ale na to teď nebyla vhodná chvíle. To si dobře uvědomoval i Tek, a proto ihned pokračoval: „Trošku jsem zrezivěl, a tak se už nemůžu dočkat. Arfe mi řekla o tvém plánu dobýt Humanidrom. Jdu do toho s vámi."

„Záleží na tom, co nám nabídně Arfe," řekl jsem zdrženlivě. Nevěděl jsem, jak dopadly xenolékařiny pokusy.

Zdálo se však, že Tekener o tom ví hodně, protože se uškíbl a prohlásil: „Sám jsem si retamental vyzkoušel a můžu ho vřele doporučit."

„No tak spust', Arfe!" vyzval jsem xenolékařku.

„Musím předeslat, že na to mám docela jiný názor než Ronald Tekener a že bych radši

poslala do akce cvičené šimpanzy, než bych použila mentální retardátor."

Arfe Loidanová se nadechla a pokračovala: „Mé pochyby se vztahují k třem bodům. Zprv je to Časově omezená aplikace léku. Mé testy proběhly sice převážně v simulovaných podmínkách, ale co se týká účinků možných imunních látek na metabolismus Galaktiků, jsou výsledky stejné jako u pokusů provedených na živých objektech. Zkrátka a dobře, když jsem našla optimální složení retardátoru, ukázalo se, že nelze vyloučit celou řadu vedlejších účinků. Pokud chcete, mohu se o nich zmínit podrobněji."

Xenolékařka se významně odmlčela a pak opět spustila: „Ještě horší je, že negativní účinky na mozek a další tělesné orgány se dramaticky zvyšují v závislosti na délce aplikace léku. Aby se dal retamental účinně použít, musí se injektovat každých Šest hodin. S dobrým svědomím tedy mohu připustit maximální dobu aplikace, která činí sedmdesát dvě hodiny. Důvody pro toto omezení mohu ještě rozvést. V případě nejvyšší nouze lze tedy utlumit inteligenci dotyčného bojovníka maximálně na sto čtyřicet čtyři hodin. Jinak se lze obávat, že by mohlo dojít k nevratným poškozením mozku a nervové soustavy. V příznivějším případě by to mohlo skončit exitem, v horším případě pak trvalou idiocií."

„Sedmdesát dvě hodiny bohatě postačí," prohlásil Tek, když Arfe skončila svou přednášku. „Šup na Humanidrom a zase hezky zčerstva zpátky. To by bylo, abychom za pár hodin nezajali pár Tolkandů a nesebrali jim nějaký vívok."

„Také se domnívám, že akce by neměla trvat příliš dlouho," souhlasil jsem s Tekenerem. „Pokud by se protáhla, zvýšilo by se riziko, že by se Tolkandové vzpamatovali a zničili by komando. Nejlépe by bylo, kdyby si nás vůbec nevšimli, ale to bude asi těžké. Každopádně by nám měly tři dny stačit."

„To ráda slyším," řekla Arfe Loidanová. „Doufám jenom, že nebudete mít nic proti

tomu, když jako lékařka budu trvat na stanovené maximální lhůtě. Abychom zajistili dostatečné zásobování členů komanda retardátorem, musíme jejich SERUNY naprogramovat tak, aby jim každých šest hodin vstříkly další dávku. V případě Ronalda Tekenera to budou tři hodiny, protože nositelé buněčného aktivátoru odbourávají lék dvakrát rychleji. Vyžadují ale, aby se SERUN po vstříknutí dvanácti dávek automaticky zablokoval."

"To nejde," vyhrklí jsme s Tekem jako na povel.

"Je klidně možné, že zvládneme celou operaci za osmačtyřicet hodin," namítl jsem. „Jenže se nikdy nedá vyloučit, že může dojít k nepředvídaným komplikacím. Kdyby výsadkové komando muselo zůstat na místě víc než dvaasedmdesát hodin, musí mít zajištěno dávky retardátoru. Nerad bych riskoval a vystavoval své bojovníky nebezpečí, že na ně začne působit skenovací záření. Mohl bych je odepsat. Je mi jasné, že se chceš jistit, Arfe, ale musíme to riziko podstoupit."

"Chtěla jsem dát členům komanda k dispozici půl tuctu modulů," prohlásila xenolékařka. „V případě, že se po sedmdesáti dvou hodinách zastaví dodávka retamentalu, převezmou roboti velení a dopraví výsadek do bezpečí."

"To už bychom mohli klidně vypravit komando složené jen z robotů," namítl palubní lékař Velito Karemus. Ve skutečnosti se tak nejmenoval, byl to jeho „umělecký pseudonym" z dob, kdy ještě působil jako módní lékař dekadentních Arkonidanů. „Ze zkušenosti ale víme, že to nefunguje. K téhle akci potřebujeme myslící bytosti s takovou dávkou individuality a kreativity, aby zvládly nečekané situace. Roboti umí jen vypomáhat. Přestože mám výhrady z medicínského hlediska, musím souhlasit s Atlanovým požadavkem na časově neomezený přísun retardátoru."

"A tím se dostávám k druhému bodu, u kterého mám pochybnosti," řekla Arfe Loida-

nová. „Pokles inteligence značně snižuje u utlumených jedinců schopnost jednat a rozhodovat - tedy i jejich individualitu a kreativitu. Navíc je třeba počítat se zvýšenou agresivitou a nulovým libidem. Ronald Tekener tvrdí, že přesně to je žádoucí v bojové situaci. To, co jsem si zaznamenala o jeho vlastním testu, však svědčí o pravém opaku. Zvýšená agresivita se totiž neobrací výlučně proti nepříteli, ale i proti spolublížním. Jistě mi dáš zapravdu, že tyto negativní účinky mohou vážně ohrozit zdar celé akce, Teku."

"Nesouhlasím," odsekl Ronald bez váhání. „Není od tebe fér, když argumentuješ tímhle rychlotestem. Myslím si, že možným úletům uvnitř komanda lze zabránit, když se do pikosynů doprovodných modulů zabuduje jakýsi pečovatelský program. Kromě toho bych rád vzal na tuhle akci jen pečlivě vybrané jedince."

Užasle jsem pohlédl na Tekenera, ten mě ale ignoroval. Zarazilo mě, s jakou samozřejmostí se Smíšek považuje za velitele výsadkové operace. Ne, že bych proti tomu něco měl, lepšího bych stěží našel - nicméně jsem očekával, že to spolu probereme nejdřív o samotě.

"Vybrané dobrovolníky," doplnila Tekenera Gerine. „Na tak nebezpečný podnik se dají vzít jen ti, kteří jsou ochotni vzít na sebe očekávané riziko."

"To je snad jasné," pokusil jsem se uzavřít debatu na tohle téma.

Můj extramozek přišel ale jako obvykle s námitkou: *Snad se nedomníváš, že skutečně najdeš nějaké dobrovolníky, Atlane? Zástupci Fóra Raglund budou právem trvat na tom, aby se podíleli na operaci. A lze s úspěchem pochybovat, že se jejich kandidáti přihlásí zcela dobrovolně.*

Později se ukázalo, že můj extramozek měl — ostatně jako většinou - opět pravdu.

"A co tvá třetí výhrada, Arfe?" zeptal jsem se xenolékařky, abychom skončili s jalovou diskusí. Bylo mi předem jasné, že musíme podniknout výsadek za každou cenu, aby-

chom získali něco, co by nám pomohlo proti Tolkandům.

„Mé největší pochyby se týkají možných vedlejších účinků, které nelze s jistotou předvídat," prohlásila Arfe Loidanová. „Zní to, jako kdybych přiznávala naprostý nezdar. Za tak krátkou dobu se ale nedalo udělat víc. Stačila jsem otestovat zběžně jen několik málo osob a pokaždé jen v kratičkém časovém úseku, takže nemohu vyvodit závěry týkající se dlouhodobější aplikace přípravku. Nicméně jsem zjistila ještě další vedlejší účinky."

Xenolékařka se dramaticky odmlčela a hned zase pokračovala: „U pokusných osob byly zjištěny poruchy srdečního rytmu. Povážlivě se jim také zhoršil zrak a docházelo u nich k dočasnému ochromení nervových drah. A všechny tyto negativní jevy, se projevují tím intenzivněji, čím déle se mentální retardátor podává. A k tomu se v neposlední řadě přidružuje také pokles inteligence. Většina mých pochybností by se oslabila, kdybych mohla zaručit, že IQ bude kolísat těsně kolem sedmdesáti bodů. A to opravdu nemohu. Testovala jsem jednoho Ertrusana s velmi stabilním psychosomatickým stavem déle než dvaasedmdesát hodin. Po třinácté injekci retamentalu kleslo jeho IQ v hodně strmé křivce. Jeho mentální kapacita se ocitla na úrovni slabomyslnosti. Okamžitě jsem přerušila pokus, aby nám neujel navždycky."

Testovaný Bluesan byl už po desáté dávce postižen takovými poruchami řeči, že nedokázal vůbec artikulovat.

„Máš na mysli Gaarona Mirkunaka a Toraye Szakúho, se kterými jsi mě srovnávala, Arfe?" přerušil xenolékařku Ronald Tekener.

„Ano, jsi ale vedle, pokud míříš na mou poznámku, že Ertrusané reagují na retardátor bouřlivěji než ostatní, Teku. Po dvaasedmdesátihodinovém podávání léku nastal prudký pokles inteligence u všech Galaktiků."

Smíšek se ušklíbl a odpověděl: „Narážím na něco docela jiného, Arfe. Tys mě dala do-

hromady s Ertrusanem a Bluesanem až *poté*, co byl ukončen test, nemám pravdu? Oba tedy byli už opět zcela normální. A to i přesto, že třeba Mirkunak byl vystaven vlivu retamentalu po dobu víc než dvaasedmdesát hodin. Nedokazuje to, že máme lepší šance, než se nám snažíš namluvit?"

Arfe Loidanová jen rozčileně zafrkala. Uvědomila si, že si rozsáhlou argumentací sama podrazila nohy a líšák Tekener přesně zasáhl její nejcitlivější místo.

„Myslím, že bychom to měli uzavřít," řekl jsem rychle. „Tlačí nás čas. Naši vědci potřebují objekty výzkumu a my zase zajatce, abychom je mohli vyslechnout. Proto musíme co nejrychleji spustit výsadkovou operaci slaboduchů."

Arfe Loidanová rezignovala a nikdo jiný nic nenamítal, a tak jsem začal organizovat nadcházející akci. Hyperfyzikovi Ambrasovi jsem nařídil, aby naprogramoval dostatečný počet SERUNU a modulů sloužících jako bojoví pomocníci a medoroboti současně. Arfe Loidanová a Velito Karemus měli zajistit patřičné množství vakcín, kterou měly v šestihodinových intervalech podávat piko-syny SERUNU.

Než jsem stačil odeslat zprávu o přípravách operace zástupcům LSP a Fóra Raglund, požádala mě a Teka o soukromou rozmluvu Arfe Loidanová.

„Předpokládám, že velitelem slaboduchů byl určen Tek," spustila xenolékařka, když jsme zůstali v kanceláři pouze my tři a vypnul jsem interkom. „Za normálních okolností bych to uvítala. Musím ale uvést, že Smíšek má jednu nevýhodu. Promiň, Teku, ale je moje povinnost to ohlásit."

„To je v pořádku," ušklíbl se Tekener. „Ale spoň nemusím Atlanovi nic sáhodlouze vysvětlovat."

„Předesílám, že jsem ti neukázala jednu

důležitou sekvenci ze záznamu tvého retamentalového omámení. Ráda bych ji teď předvedla Atlanovi."

"Smím se dozvědět, o co vlastně jde?" vyjel jsem na xenolékařku poněkud podrážděně.

Arfe Loidanová mi beze slova podala nosič dat. Přehrál jsem je do syntronu a požádal o projekci. Na monitoru se objevil Tek ve společnosti medomodulu. Na hlavě měl přílbu s různými měřicími přístroji. Obličej měl zbrocený potem a v očích prázdný, cizí výraz. Jako by někdo vymazal všechny jeho typické rysy. Měl jsem před sebou obličej debila.

"Tek dal během testu najevo, že si z Hanguye přinesl jakousi klaustrofobii," prohlásila Arfe Loidanová. "Zmínil se o tom, že byl pohřben zaživa. To mě zaujalo."

"Jak dlouho jsi byl pohřben, Teku?" zeptala se Arfe na záznamu.

"To nestojí za řeč. Pokračuj už konečně!"

Tek se doslova koupal v potu a na další Arfino dotírání odpovídal záchvaty vzteku. Přesto tu a tam zamumlal, že byl „několik měsíců“ nebo „celou věčnost“ uvězněn v rakvi vybavené přístroji, které mu umožňovaly přežít.

Vtom Arfe změnila téma a řekla Tekovi, že nasimuluje skutečnou situaci. Modula přivezl SERUN. Tek však nebyl schopen se do něj nasoukat. Když mu chtěl modula pomoci, Tekovo tělo strnulo a ztratilo barvu, jako kdyby z něj vytekla všechna krev. Zakoulel očima, až mu bylo vidět jen bělmo. Otevřel ústa dokořán a zachroptěl, jako kdyby se dusil.

Xenolékařka přikázala modulovi, aby ukončil test. Teprve když robot odšuměl i se SERUNEM, procitl Tek ze strnulosti a rozeřval se.

"Nemůžu si pomoci, ale SERUN v tobě vyvolal asociaci s rakví, do které jsi byl zaživa uložen, Teku," prohlásila Arfe Loidanová, když jsem vypnul *záznam*. „Myslím si, že za těchto okolností by ses neměl zúčastnit výsadku."

"Tohle divadýlko nic nedokazuje, protože

jsi mě schválně uvrhla do výjimečné situace," namítl Tek nevzrušeně.

Musel jsem mu dát zapravdu. Jiné by to bylo, kdyby Smíšek použil SERUN ještě předtím, než dostal první injekci mentálního retardátoru. Nevěřil jsem, že by nebyl schopen nasadit si SERUN za normálních okolností.

Traszan Tzorla, Bluesan:

"Pro spojené Národy Bluesanů nastal důležitý okamžik, nyní se mohou prosadit v politickém orchestru Galaktiků," oznámil Tayloz Üpkek shromážděné posádce RAGLUNDU.

Bylo mi jasné, že podobně pateticky promlouvají k Akonanům, Antiům a Unithanům také jejich vůdci.

Věděli jsme všichni, oč jde. Allanova výzva všem spojencům, aby dali k dispozici dobrovolníky pro zásahové komando slaboduchů, dorazila ani ne před hodinou na všechny lodě smíšené flotily. Viděli jsme *záznam*.

Zdálo se však, že Arkonidanovi, zástupci Camelotůanů a vrchnímu veliteli flotily, nejde o dobrovolníky. Proč by jinak líčil šance na zdar operace v tak temných barvách? Musel jsem souhlasit s Taylozem Üpkekem, když se v této souvislosti zmínil o negativní propagandě.

"Atlan předtím vychvaloval mentální retardátor, který má vyrušit vliv skenovacího zařízení," pokračoval Üpkek. „A teď najednou varuje před jeho nedozírnými vedlejšími účinky. Proč? Já vám odpovím: Protože chce shrábnout všechnu slávu pro vlastní národ! My mu ale uděláme čáru přes rozpočet. Očekávám, že se přihlásíte v hojném počtu."

Následovalo mrazivé ticho. Nikdo se nehlásil.

"No tak, zbabělce!" sykl jsem na Torüka Galayze, který stál nalevo ode mě. "Teď můžeš ukázat, jaký jsi hrdina."

„Půjdu do každé férové akce, ale nenechám ze sebe dobrovolně udělat idiota," zavrčel Torík.

„To ani není potřeba," zavtipkoval jsem.

Zřejmě jsme se bavili v nastalém tichu dost nahlas, protože se na nás Tayloz Ůpkek obrátil a zeptal se: „Říkali jste něco, vy dva? Neslyšel jsem vás pořádně."

„Traszan Tzorla a Torík Galayz," zahlásil jsem se předpisově, když jsem viděl, jak se na nás všichni dívají.

„V pořádku, беру vás!" zvolal Tayloz Ůpkek blahovlně. „Kdo se ještě hlásí dobrovolně k slaboduchům?" Vydal se podle vyrovnaných řad členů posádky. Všichni se najednou tvářili, jako by tam nebyli. On ale co chvíli zabodl ukazovák do vzduchu a nemilosrdně křičel: „Ty se hlásíš dobrovolně. Ty také. A ty!"

Zakrátko takhle určil dvaadvacet dobrovolníků."

4.

Arfe Loidanová by zřejmě zašla příliš daleko, kdyby teď po mně chtěla, abych dokázal, že mohu mít na sobě SERUN, aniž bych trpěl klaustrofobií. Má reakce pod vlivem retamentalu se nemusela přeceňovat - měl jsem prostě omezené rozhodovací schopnosti. Naštěstí to uznal i Atlan.

Nedalo mi to ale a popíchl jsem xenolékařku: „Jen si přeju, abychom neměli horší kandidáty, než jsem já."

„Na tebe jako na nositele aktivátoru a velitele operace je třeba klást vyšší nároky," odpověděla věcně Arfe. „Trvám na tom, že tvoje fobie je hodné velká slabina, Teku. Jediný, kdo by mohl velet výsadku, je Atlan. A ani by nepotřeboval retamental."

To byla pro mě novinka. „Chceš snad říct, že mu nevadí skenování?" vyhrkl jsem ušasle. „Proč do toho teda nejde?"

„Na to se ho zeptej sám," odsekla Arfe. „Vím jen, že jeho extramozek je schopen neutralizovat skenování."

„Není pro mě lehké zůstat tady," vmísil se do hovoru Atlan. „Ale velím celé flotile a nemohu se osobně účastnit jednotlivých operací. A pokud se dostanete do maléru, musí tu být někdo, kdo vás z něj dostane, Teku."

Přípravy na operaci slaboduchů se rozběhly na plná obrátky. Atlan požádal všechny spojence, aby dali k dispozici dobrovolníky. Vybraní kandidáti museli splňovat pouze čtyři kritéria: nadprůměrný inteligenční kvocient, odolnou psychiku, nezničitelný metabolismus a příslušné bojové zkušenosti.

Z paluby vlajkové lodi RAGLUND došlo hlášení, že se na akci dobrovolně přihlásilo 22 Bluesanů. Přibližně stejný počet dobrovolníků dodali Akonané, Antiové a Unithané. Určitý kontingent přislíbili rovněž Topsiderové. Pouze Cheborparnové se zachovali zdrženlivě. A protože pozadu za ostatními nechtěli zůstat ani Pozemšťané, nabídl se Cistolo Khan, že vytvoří zásahové komando z vlastních lidí; souhlasil s jakýmkoli testem intelligence a kondice.

„Očekával jsi něco jiného, než že se každý národ teď bude tlačit do popředí?" zeptal jsem se s úsměvem Atlana, který se nad záplavou nabídek tvářil hodně kysele. „V téhle rozhádané národnostní míchanici nemůžeš jednat demokraticky. Nech mě, ať si vyberu komando sám, a za Čtyři hodiny můžeme jít do akce. Nepotřebuj u přece celou armádu, stačí mi dvacet schopných bojovníků, nebo ještě lépe polovina."

„Tak dobrá," souhlasil Arkonidan. „Dosta-neš jich dvacet a konečný výběr bude na tobě." Zarazil se a k mé nelibosti dodal: „Každý národ ale musí dostat možnost nominovat vlastní kandidáty. Musím to udělat, jinak se spojenecký svazek rozpadne dřív, než se na něco zmůžeme."

Atlan poté rozeslal hlášení, že každý národ může připravit pro užití výběr nanejvýš čtyři kandidáty, z nichž se posléze určí maximálně dvacet členů výsadkové jednotky. Kdo to bude,

o tom prý rozhodne velitel operace Tekener.

Vlastně jsem měl v té chvíli sto chutí se vším praštit. Vůbec se mi nelíbila kritéria výběru, byl jsem zvyklý volit si své podržené sám, bez ohledu na diplomacii.

Na druhé straně mě ale ta operace nesmírně lákala a byl jsem ochoten v něčem ustoupit. Dokonce jsem se smířil s tím, že musela být zastoupena všechna etnika. Věděl jsem, jaká ubohá troska se ze mě stala pod vlivem mentálního retardátoru, a chtěl jsem zjistit, zda jsem schopen splnit úkol i v tak obtížných podmínkách. Zase jednou jsem si chtěl ověřit hranice svých možností.

Nebylo to vůbec tak sobecké a nezodpovědné, jak se možná na první pohled zdálo. Nedovedl jsem si kromě Atlana představit lepšího velitele výsadku nežli sebe. Buněčný aktivátor mi dával optimální fyzické předpoklady a mimo vši diskusi byly mé bojové zkušenosti. Mohl jsem se rovněž spolehnout na svou inteligenci.

Nesmrtelný, který má na hřbetě už hezkých pár staletí, má oproti běžnému smrtelníkovi celou řadu předností. A že na tom nejsem nejhubř, ani co se týká psychické odolnosti, jsem chtěl dokázat Arfe Loidanové právě v akci. Věděl jsem mnohem lépe než ona, že netrpím klaustrofobií.

Náhle jsem se rozzlobil sám na sebe, že se pořád snažím najít argumenty ospravedlňující mou účast na operaci. Nebývalo to mým zvykem. Že bych si kdesi v nejhlubším nitru přece jen nevěřil? Nesmysl!

Čas, který mi zbýval, než se dostaví uchazeči, jsem využil k tomu, že jsem dal společně s technikou RICA dohromady vybavení a výzbroj. Všechno muselo vyhovovat zvláštním poměrům panujícím na Humanidromu a okolnosti, že přístroje a zbraně budou obsluhovat osoby, jejichž inteligence bude utlumená na hodnotu 70 bodů a méně.

Za těchto podmínek bylo nutné vzít s sebou nejméně šest robotů naprogramovaných nejen na boj, ale také na péči o slaboduchy.

Šlo o to, aby byli schopni rozhodnout se správně, když se některý ze slaboduchů dopustí chyby a sám od sebe se bude řídit do záhuby.

Specialisté mě ujistili, že nebude problém patřičně nastavit moduly. Shodli jsme se s Atlanem v tom, že použijeme výhradně tento typ robotů.

V té chvíli dorazili první čtyři kandidáti, Pozemšťané z paluby PAPERMOONU. Jedna žena a tři muži. Vzali si vlastní SERUNY.

Přijal jsem je a zapředl jsem s nimi takřka nezávazný rozhovor. Držel jsem se starých osvědčených postupů. Konec konců jsem sestavoval bojovou jednotku poprvé.

Ačkoli všichni Pozemšťané byli dobří, vybral jsem si ženu a tři muže jsem poslal zpátky na PAPERMOON. Jmenovala se Agnes Figorová a měla postavu diskanky a obličej dítěte. Také to ale byla šachová mistryně Země a syntonová programátorka a to znamenalo, že byla dobrá v logickém uvažování.

Nejprve jsem ji nechal, aby vystoupila ze SERUNU a předala ho Arfe Loidanové. Ta do něj vložila zásobník s mentálním retardátorem a naprogramovala dávkování po šesti hodinách. Potom jsem poslal Agnes Figorovou ke specialistům programujícím naše moduly.

„Na správném naprogramování robotů může záležet tvůj život, Agnes," řekl jsem jí, než jsem ji propustil. „Dávej tedy bedlivý pozor. Pokud se ti na program něco nebude zdát, odmítni ho. Napadne-li tě nějaké vylepšení, pověz to specialistům. Spoléhám na tebe."

„Mám až příliš ráda život, Ronalde Tekenere," ujistila mě Agnes Figorová s úsměvem.

Rozuměli jsme si výborně hned od začátku a já jsem věděl, že v jejím případě jsem rozhodně nesáhl vedle.

Když odešla, věnoval jsem se s Atlanem výzbroji a vybavení.

Atlan vybavil každého slaboducha jedním

kombimetem, který nastavil napevno do polohy „dezintegrátor“, neboť se nedalo předpokládat, že by se někdo pod vlivem retamentalu dokázal rychle rozhodnout, jestli má protivníka dočasně paralyzovat, nebo rovnou zabít.

„Možná na to ani nedojde,“ poznamenal Atlan suše. „Bez tak máte za úkol vyhodit Humanidrom do povětří a po odebrání vzorků zničit veškerý vivok, který je tam uskladněný.“

K tomuto účelu byl každý modula vyzbrojen dvaceti létajícími samonaváděcími bombami, které se rozptýlí po celém Humanidromu a dostanou se i do spodních sektorů.

„Roboti je odpálí na dálku, jakmile se přenosnými transmiery vrátíte,“ vysvětlil mi Atlan. „Znamená to, že zůstanou na místě a po deaktivaci transmiery se sami obětují“

„To ne,“ namítl jsem. „Nerad bych riskoval, že modulové budou sestřeleni dřív, než stačí odpálit bomby. Opatříme nálože časovými spínači.“

„A co když dojde k nepředvídaným komplikacím a tvému komandu bude odříznuta zpáteční cesta transmiery?“ zeptal se mě Atlan. „Pak vyletíte do vzduchu i s celým Humanidromem?“

„Odhaduju, že nám celá operace nesmí trvat déle než osmačtyřicet hodin,“ oponoval jsem mu. „Jinak by si z nás Tolkandové stejně udělali terč a byli bychom v háji. Buď se vrátíme do té doby, nebo to odskáčeme tak jako tak. Je třeba automaticky odpálit bomby přesně v této lhůtě.“

Atlan se sklonil pod tíhou mých argumentů a rozhodl, aby byly příslušně nastaveny časové roznětky. Poté prohlásil: „Vybral jsem z tuctů dobrovolníků čtyři osoby, které ti mohu doporučit s klidným svědomím. Jde o Ismeeru, Arormenu, Kořila a Carraeho. Jestli chceš, může si je oťuk...“

„Jako by se stalo,“ skočil jsem mu do řeči. „Nepředpokládám, že bys mi podstrčil nějaké břídily. Stačí, když si je omrкну během

první hodiny, kdy budou pod vlivem mentálního retardátoru.“

Tím jsem vyřídil organizační část a začal jsem se věnovat dalším uchazečům, kteří přilétali z nejrůznějších lodí.

Spojil se se mnou Homer G. Adams z paluby ROSTOCKU: „Mám tu tři Ertrusany, kteří do toho chtějí jít mermomocí s tebou, Teku,“ oznámil mi.

„Ne, díky, jen žádné Ertrusany,“ odmítl jsem ho rozhořčeně. „Podle Arfe Loidanové reagují na mentální retardátor nepředvídatelným způsobem.“

„Tuhle urážku jim musíš vmést do tváře sám,“ zavrčel Homer.

Nakonec jsem vybral celkem dvacet budoucích slaboduchů a byli mezi nimi také dva Ertrusani. Aniž jsem se u Arfe Loidanové informoval, jaké negativní účinky má vlastně retamental na Ertrusany, přijal jsem do komanda Bragana Domora a Šer Darangovou. Třetí z toho spolku, Aprin Biomek, mi nepřipadal psychicky dost odolný, a tak jsem ho poslal zpátky na ROSTOCK.

Arfe Loidanová trvala na tom, že dostaneme první injekci retardátoru tři hodiny před zahájením akce, aby v přesný okamžik došlo k snížení IQ přibližně na 80 bodů - tedy na hodnotu, při níž přestává na našince skenovací zařízení účinkovat.

Nasoukali jsme se do speciálně upravených SERUNŮ a xenolékařka nastavila automatickou regulaci dávkování mentálního retardátoru. Ucítíl jsem sotva znatelné štípnutí v zátylku a to bylo všechno. Začal odpočet do zahájení naší operace.

Byli jsme vyzváni, abychom nastoupili do vesmírného tryskáče, který nás měl dopravit na Humanidrom. V přízemním hangáru čtyřicetimetrového letounu už se nacházeli modulové včetně výzbroje a veškerého vybavení. Zamířili jsme o poschodí výš na

prostřední palubu.

Příslušníci komanda byli v nejlepším rozmaru. Drsně vtípkovali především o očekávaném poklesu inteligence.

„Já na sobě ještě nic nepozoruju," prohlásil Gunnar Wolf, palubní psycholog na jedné z lodí LSP.

„Ty si ničeho nevšímneš ani později, protože tvoje IQ beztak není vyšší než osmdesát," dobírala si ho Agnes Figorová z PAPERMOONU a všichni se rozchechtali.

Mně to zase tolik humorné nepřipadalo, protože jsem věděl, že jedním z vedlejších účinků retardátoru "je zvýšená agresivita. „Já nezkažím žádnou legraci," vykřikl jsem tak, aby mě všichni slyšeli. „Rád bych vás ale požádal, abyste si napříště odpustili podobně obhroublé vtípky na účet druhých. Retamentální vyvolává podráždění a jde mi o to, abyste si nahromaděnou agresi vybili spíš na Tolkandech."

„Měli nás podrobněji informovat o psychických a fyzických změnách, které způsobí retardátor," namítl Klattar, jediný Unithan v jednotce. „Možná nám taky měli dát předtím malou dávku retamentalu na zkoušku."

„Všechny potřebné informace máme uložené v SERUNECH," prohlásil jsem. „Můžete si je kdykoli vyvolat. Víc se nedalo udělat, protože máme hrozně málo Času. A nezapomeňte, že jste se přihlásili dobrovolně, třebaže dobře tušíte, do čeho jdete."

„Dobrovolně?" zavrčel Torük Galayz, jeden ze tří Bluesanů, které jsem vybral. „Taylor Úpkek by nás byl rozčtvrtil, kdybychom odmítli splnit jeho rozkaz."

„Kdybyste mi to řekli dřív, nebyli byste tady," rozhodl jsem se. „Teď už je ale pozdě na návrat. Beztať by mi bylo milejší, kdyby vás bylo méně."

„To nepřichází v úvahu," zasyčel Bluesan Barto Zack a divoce zamáchal pažemi. „Mně se tahle mise začíná líbit. Cítím se skvěle. Je mi, jako kdybych byl nadopovaný. Mám po-

cit, jako by mi retardátor nesnižoval, ale naopak zvyšoval schopnost myšlení. Poprvé v životě myslím taky na něco jiného než na sex! Jako bych se vznášel!"

Všichni se rozesmáli, jen Akonanka Sase Amealová a její druh Kento Salmo se tvářili zadumané. Dal bych v té chvíli nevím co za to, kdybych jim mohl číst myšlenky, a rozhodl jsem se, že je vezmu stranou a vyzpovídám je, dřív než dorazíme k Humanidromu. Jejich chování mi připadalo na pováženou. Nechtělo se mi nic riskovat. Vyčítal jsem si, že jsem si vybral do tak náročné akce dva depresivní jedince. Mentální retardátor působil necelou hodinu a nebylo jisté, jaké problémy mohou oba Akonané ještě natropit. Rozhodl jsem se, že si na ně dám zvláštní pozor.

„Nám to nevadí jako Bluesanům, třebaže i nás do téhle operace rovněž odveleli," prohlásil Anti Taál Bilal a ukázal na svého krájanu Titora Abtaáta. „Považujeme se za vyvolené a bude nám ctí předvést, co dokážou Antiové v extrémních podmínkách."

„Chceš tím snad naznačit, že Arkonidané jsou něco míň než Antiové?" vykřikl útočně Arormen, jeden ze čtyř Arkonidanů z Atlanova RICA. „My nepřijímáme tupě rozkazy, přihlásili jsme se naprosto dobrovolně."

„To je v pořádku, Arormene," uklidňoval jej Carrae.

Arormen ale odstrčil svého druha a bojovně se postavil před oběma Anti. Změkl, teprve když mu domluvili také Ismeera a Kořil.

„Nebylo by vhodné, kdybys využil své velitelské pravomoci, Tekenere?" vyzval mě ještěřkovitý Topsisider Bolem-Ottrak. Jeho druh Nurmír-Trenk naopak zachoval ledový klid. „Pokud připustíš, aby se jeden navážel do druhého, rozmlátíme si hlavy dřív, než se dostaneme na Humanidrom."

„Fajn, začneme tedy tvou hlavou, ještěre!" vykřikla Ertrusanka Ser Darangová. Bragan Domor se rozchechtal.

„Tak dost!" zařval jsem a postavil se do-

prostřed.

K mému úžasu oba Ertrusané ihned zmlkli a všichni se na mě pozorně obrátili. V nastalém tichu jsem pokračoval: „Myslím, že jste se dostatečně seznámili. Teď se musíte připravit na výsadek! Nezapomeňte, že jsme sledováni. Atlan zaznamenává každé naše slovo a gesto, každou naši grimasu. Koukejte se tedy vzpamatovat!“

Můj křik zapůsobil. Na slaboduších bylo vidět, jak se od té chvíle snaží ovládat.

Dvě hodiny po první injekci retamentalu zatím nejevili téměř žádné známky duševního chátření. Retardace inteligence byla v počáteční fázi plíživá, povolvná. Sám jsem si na sobě ale všiml, jak používám čím dál prostší výrazy, a když jsem si opakoval jména účastníků operace, několikrát jsem se za-jíkl. Zatím mě ale ještě nenechala paměť na holičkách. Dobře jsem si uvědomoval, že jsem si umínil nespustit oči ze zádumčivých Akonanů.

„Ještě čtyřicet pět minut,“ ozval se mi Atlan v přílbovém reproduktoru, když jsem se pomalu blížil k oběma Antiům. „Jdeš na ně moc mírně, Teku. Jak dlouho myslíš, že ti to vystačí?“

„Až do konce, Arkonidane,“ zavrčel jsem podrážděně. „Pokud se mi do toho nebude přes vysílačku plést žádný zatracený idiot.“ Zarazil jsem se, když mi došlo, jaké jsem použil silné výrazy. Vyšly ze mé ale samy od sebe. Zřejmě jsem dorazil do spodních pater kvocientu inteligence.

„Jak to jde, Titore Bilale a Taále Abtaáte?“ zeptal jsem se Antiů, když jsem k nim došel.

Blýskli po mně očima a ten nalevo pomalu, jako by musel vážit každé slovo, řekl: „Jmenujeme se Taál Bilal a Titor Abtaát. Horší už to ani nemůže být. Co nám to vlastně píchli za svinstvo?“

„Ještě vás můžu z akce odvolat, chcete?“

„Ani za nic,“ řekl druhý Anti, prostoduše se zašklebil a zatukal si na čelo. „Všechno...

je... v pořádku.“

Doufal jsem, že mluvit je to jediné, co jim dělá potíže.

K jednotce patřil také jeden Cheborparn. Přesvědčil mě při přijímacím pohovoru rozvahou a klidem a především analytickým myšlením. Nemel jsem s jeho národem co do činění už několik desítek let. Cheborparnové vzdáleně připomínali vzpřímeně chodící kozly. A tvrdilo se, že v předkřesťanské době ztělesňovali lidem ďábla, když navštívili Zemi.

„Ahoj, Chenobróczekete Fanczynoku,“ pozdravil jsem ho a snažil jsem se ze všech sil správně vyslovit jeho jméno. „Necitíš se tak trochu odstrčený mezi slaboduchy?“

„Nenamáhej se,“ odpověděl a ušklíbl se. „Klidně mi postačí, když mi budeš říkat Chefe.“

„Dobrá, Chefe. Jak jsi tedy na tom?“

„Šíleně mně duní v hlavě,“ odpověděl a usilovně si třel spánky. „Jako kdyby mi v ní bušilo tisíc kovářčků. Na druhé straně mě ale retamental povzbuzuje. Smysly mám napjaté k prasknutí. Už se nemůžu dočkat, až budeme na v Humanidromu. Nikdy jsem nebyl uvnitř. Říká se^ že je to pěkné bludiště. Vsadím se, že se v něm vyznám i poslepu, když jsem teď tak vy buzený.“

„Myslím, že uděláš lépe, když se spoleheš na lokalizační systém SERUNU,“ brzdil jsem jeho nadšení.

Cheborparn mi na to nic neřekl, a tak jsem se vracel zpátky. Když jsem míjel Agnes Figorovou, postěžovala si mi: „Já to nechápu! Teku, já hloupnu! Neporazím v sáchách ani pikosyn svého SERUNU.“

„Blahopřeju,“ řekl jsem jí, protože mě prostě nic lepšího nenapadlo.

Zanedlouho jsem ucítil druhé Štípnutí v zátylku a současně se mi ozvalo v přílbovém reproduktoru: „Jdeme na to! Hodně štěstí, slaboduchové! Vysíláme vás do akce!“

Klattar, Unithan:

„Nás Unithany Arkonidane v minulosti vždycky rozdrtili. Kdysi nás proti naší vůli začlenili do Velkého impéria, a kdykoli jsme se chtěli jen trochu vysvobodit, hned utopili naše povstání v krvi.

Musím na to myslet i teď, když sedím se Čtyřmi Arkonidany v jednom člunu, chci říct, vesmírném tryskáči. Proč jsou tak namyšlení a pořád nás Unithany dusí? Ismeera, Arormen, Kořil a Carrae jsou zrovna stejně oblblí jako já. Mám sto chutí si je podat, ale schovám si svůj vztek radši pro Tolkandy. Co vlastně pohledávají v Mléčné dráze?

Mám hlad. SERUN je konstruovaný tak mizerně, že mám problémy s přijímáním potravy. My Unithané se totiž živíme chobotem a v SERUNU na to máme málo místa. Musíme mít chobot přimáčkнутý k trupu a dá mi spoustu práce se najíst.

Nevím, co tady vlastně jako jediný Unithan dělám. Slaboduchové by se beze mě klidně obešli. Ale ne, Unithané patří k Fóru Raglund, které se spojilo s Ligou svobodných Pozemšťanů a Camelotem, a proto se musí alespoň jeden z nás zúčastnit společné operace.

Musím tedy chtít nechtě na Humanidrom. To je mi nadělení. Arkonidané. Pořád jako by mě hypno...tizovali. Tváří se, jako kdyby s nimi retamental ani nehnul, ale jen blufujou.

Vtom ke mně přišel jeden z nich a řekl: „Já jsem Carrae. Musel jsem právě nyslet na společné dějiny našich národů. Je mi líto, co jsme my Arkonidané provedli Unithanům v období Velkého impéria. Ve Fóru Raglund je vám ale už líp, co?“

„Trhni si nohou!“ odsekl jsem.“

5.

Byl čtvrtek 27. února, tři hodiny odpoledne, když jsem vydal povel ke startu. Celá flotila shromážděná u Point Survive se dala do

pohybu.

5 000 lodí se vějířovitě rozlétlo. To kvůli tomu, aby se po fázi nadsvětelného letu při návratu do normálního prostoru nevynořily v jednom svazu, nýbrž rozptýleně. Doufali jsme, že tak roztáhneme formace tolkanďských ježatek.

Slaboduchové dostali první injekci v čase nula a mezitím jim všem — včetně Tekenera - klesl kvocient inteligence na 80 bodů. To byla podle Arfe Loidanové hodnota, při které nepůsobilo skenovací záření. Modlil jsem se, aby měla pravdu.

Xenolékařka byla u mě na palubě RICA a sledovala na dálku počínání slaboduchů. Tvářila se spokojeně. „Především Tek mě překvapuje. Je pořád tak uvolněný,“ prohlásila. „Ovládá se mnohem lépe než při testu na Camelotu.“

„Neříkal jsem ti, že zastane své, když na to přijde?“

Sevia měla na starosti dálkové řízení tryskáče s výsadečným komandem. Držela malý disk uprostřed svazu 5 000 lodí všech typů, jaké se vyskytují v Mléčné dráze.

Rozhodl jsem se, že operaci bude asistovat celá flotila. Fórum Raglund sice zpočátku horlivě protestovalo a tvrdilo, že může dojít k obrovským ztrátám. Uklidnil jsem je, že se nemůže absolutně nic stát, když se budeme přísně držet plánu celé akce.

Šlo o to, útokem na systém slunce Scarfaar zmást Tolkandy a odvést jejich pozornost od čtyřicetimetového tryskáče, který zamíří k Humanidromu.

„Dostal jsem druhou dávku,“ hlásil mi Ronald Tekener poněkud šislavě. „A teď to půjde po žebříčku IQ pořád dolů,“ dodal se svým typickým šibeničním humorem a zašklebil se do objektivu snímací kamery.

„Jak velké je pí, Teku?“ zeptala se ho Arfe Loidanová.

„Určitě ne tak velké jako pijjokská hromada.“

„Nech si své pitomé vtipy," krotil jsem Teku. „Za chvíli přecházíme do fáze nadsvětelného letu."

Dosáhli jsme tří čtvrtin rychlosti světla, potřebných k průniku do hyperprostoru. Když jsem se opět vynořil v normálním prostoru, zaměřili jsme tryskáč slaboduchů ve vzdálenosti asi třicet kilometrů od RICA.

„Naved' disk ještě blíž, Sevio!" přikázal jsem vrchní lokalizátorce. „Při nejhorším jej skryjeme pod ochranným štítem naší lodi a pak jej vypustíme mezerou."

„Nebylo by lepší zkusit propašovat tryskáč na Humanidrom už teď?" navrhla má zástupkyně Gerine. „Mohli bychom nasadit virtuální obrazotvůrce a zmást Tolkandy."

„Ne," namítl jsem. „Tolkandové si nesmí vůbec všimnout, že posíláme k Humanidromu nějaký objekt. Je nesmí vůbec ani napadnout, že se o Humanidrom zajímáme."

První lokalizace ukázala, že v prostoru kolem Lokworthu je rozmístěno pouze asi 500 ježtek. Bylo to o to podivnější, že Tolkandové skladovali v Humanidromu stamiliony exemplářů vivoku. Humanidrom se stal z nějakých záhadných důvodů kultovním místem. Vedle něj bylo zaparkováno také dvanáct lodí Eloundarů, které ostatní Neezové, Gazkarové a Alazarové považovali za svaté.

Všechny ježtky se nacházely uvnitř pole skenovacího zařízení, zasahujícího 400 000 kilometrů do vesmíru. Neopustí je ani v případě, že zaměří naši flotilu, jen začnou podivně skákat a měnit si místa.

Když jsme je napadli u Scarfaaru poprvé, podařilo se nám bodlinaté lodě zaskočit a několik jich odstřelit dřív, než stačily použít "koktavý pohon". Než jsme však mohli zaháknout vraky a získat zajatce, ostatní tolkandské lodě je stačily zahalit do skenovacího ochranného pole, takže jsme k nim nemohli.

Nyní bylo jisté, že se Tolkandové nenechají vylákat z ulity. Přesto jsme se o to museli pokusit. Měli jsme výhodu, že naše transfor-

mační děla měla větší dostřel než jejich zbraně. Teoreticky stačilo přiblížit se k jejich lodím na dostřel a zahájit palbu. Tato výhoda však platila pouze tehdy, když se ježtky zdržovaly ve skenovacím poli a nemají takovou operační obratnost. A mohly používat „koktavý pohon" jen v omezené míře. Plouhaly se pouze poloviční rychlostí světla.

Když se spojenecká flotila dostala na dostřel, aniž ji zasáhlo skenovací pole, vydal jsem povel k palbě. Všech 5 000 lodí vystřelilo skoro současně.

Nedal se zjistit počet zásahů, ale to nebylo důležité. Sledoval jsem, jak se ježtky rozprskly a opouštěly s maximálním zrychlením pole skenovacího zařízení, aby nám neskýtaly tak snadný cíl. Přesně o to mi šlo.

„Všem jednotkám!" vykřikl jsem. „Operace Humanidrom vstupuje do druhé fáze!"

Druhá fáze spočívala v napadání ježtek, které se ještě nacházely ve skenovacím poli. Museli jsme je donutit k ústupovým a úhybným manévřům a zabránit při tom vlastním ztrátám.

Úkolem RICA bylo navést tryskáč se slaboduchy nenápadně k Humanidromu. Od GILGAMEŠE se odpoutaly rovněž další moduly a zapojily se do hry kočky s myši. Uspěli jsme proti Tolkandům tak skvěle, že jsem se rozhodl přejít k fázi tři.

Ta se týkala pouze RICA, ostatních segmentů GILGAMEŠE a disku se slaboduchy na palubě.

„Sevio, teď je to na tobě," oznámil jsem interkomem vrchní lokalizátorce. „Postarej se, aby se slaboduchové dostali pokud možno nenápadně k Humanidromu."

„Žádný problém," odpověděla. „Tryskáč se právě chystá vnořit do pole skenovacího zařízení."

Než se tak stalo, poslal jsem Ronaldu Tekenerovi a jeho slaboduchům poslední zprávu.

„Teku, tady Atlan, slyšíš mě?"

„Jasssně." Smíšek artikuloval hodně namáhavě.

Na monitoru jsem viděl, jak se dívá tupě kamsi mimo kameru. Zrak měl už natolik oslabený, že ji zřejmě ani neviděl.

„Co... se... děje?“

„Loučíme se s vámi,“ řekl jsem. „Víš přece, že není možný radiový provoz uvnitř skenovacího pole. Za chvíli se v něm ocitnete a ztratíte s vámi kontakt. Ten s vámi můžeme navázat každé tři hodiny* kdy Tolkando-vé vytvoří proluku. ..“

„Hele, nesmíš. . . na mě. . . tak rychle. Letíme. . . k Humani . . . dromu . . . , nebo co?“

„Za okamžik tam budete. Váš úkol se nemění. Řiď se pokyny modulů, Teku! Hodně štěstí!“

Tryskáč se vnořil do pole skenovacího zařízení. Nyní jsme se mohli se slaboduchy spojit každé tři hodiny sedmnáct minut třicet tři vteřiny, kdy Tolkandové na pouhých padesát Čtyři vteřin vytvářejí radiovou proluku. Tento interval ale nebyl pravidelný, mohl se prodloužit klidně na dvojnásobek.

Humanidrom byl nejkolosálnější objekt, jaký se zachoval z dob Monů. Obrazně řečeno vypadal jako dva klobouky přiložené k sobě krempami. Měl výšku sedmi kilometrů a stejnou šířku. Zvláštní však nebyl jen pro svou impozantní velikost, nýbrž také pro svou architekturu.

Skládal se z všelijak vzájemně propletených trubek, překrývajících se a do sebe zaklíněných ploch, zářil změtí barev a klamných odrazů a vypadal jako objekt, zasahující do nadřazených dimenzí. Přesto se nacházel celý v normálním prostoru.

Bylo to jedno velké bludiště, v němž se dokázali orientovat pouze Nakkové se svými 5 D smysly.

Bylo třeba klást si závažnou otázku, zda se v labyrintu vyznají také Ronald Tekener a jeho slaboduchové. Na druhé straně však neměli za úkol prozkoumávat celý Humani-

drom, nýbrž pouze zajistit vzorky vivoku a pokud možno zajmout nějaké Tolkandy. Navíc je mělo podporovat šest přísně racionálních modulů.

Vydal jsem na camelotské vlně všem segmentům GILGAMEŠE rozkaz zahájit třetí fázi operace, která měla přinést Eloundarům nesmírné zklamání. A zatímco ostatní jednotky držely ježatky v šachu, začaly moduly ostřelovat přímo Humanidrom.

Palba způsobila zpočátku obrovský zmatek mezi eloundarskými elipsoidy. Vyrazily ze svých stanovišť a snažily se ukrýt na odvrácené straně objektu. Současně se kolem Humanidromu vytvořil paratronový štít. Nepřekvapilo nás, že se Tolkandové naučili používat zařízení, která byla příslušenstvím Humanidromu.

V duchu jsem se však ptal, co si počnou se spodní částí, která byla kdysi vyhrazena pouze Nakkům a která nebyla přetransformována, když zmizeli. Možná ale se Tolkandové - nebo jejich vivok - výborně vyznali v nakkských pětidimenzionálních zařízeních. To by vysvětlovalo, proč je Humanidrom tak zaujal a proč se rozhodli zde skladovat svou drahocennou materii.

Doufal jsem, že nám o tom něco povědí slaboduchové, až se nám ozvou asi za dvě hodiny třicet pět minut.

Tryskáč dosáhl cíle přesně ve chvíli, kdy Humanidrom zahalil paratronový štít. Abychom zachovali klamný dojem, pokračovali jsme na RICU a dalších modulech GILGAMEŠE v palbě. To lákalo ježatky jako můry ke světlu. Oddělily se od ostatních jednotek a hrnuly se na nás ze všech stran.

„Ustupujeme!“ přikázal jsem všem segmentům.

Opětovali jsme palbu útočících bodlinatých lodí a hnali jsme se k okraji systému slunce Scarfaar. Jakmile jsme přestali ostřelovat Humanidrom a vzdálili se, paratronový štít opět zmizel.

„Zaměřila jsem tryskáč se slaboduchy!“

hlásila Sevia. „Vzdaluje se od Humanidromu. Znamená to, že výsadek se zdařil.“

Disk byl asi padesát kilometrů od Humanidromu, když explodoval v salvě palubních zbraní jedné ježatky. Ani jsem nemrkl okem, neboť obětování vesmírného tryskáče bylo součástí plánu. Chtěl jsem, aby Tolkandové došli k přesvědčení, že překazili útok robotů. Nemohli tušit, že jsme předtím na Humanidromu vysadili slaboduchy, kteří jsou imunní vůči skenování.

Jen jsme doufali, že nám všechno vyjde tak, jak jsme si naplánovali.

Zatímco se celá flotila vracela k Point Survive, zůstal RICO na periférii systému slunce Scarfaar. Protože Tolkandové byli zvyklí na to, že je občas pozorovala jednotlivá galaktická plavidla, nechali nás na pokoji.

Museli jsme čekat. Čas zbývající k dalšímu vytvoření radiové proluky se trýznivě, vlekl. Když chybělo ještě patnáct minut, po-poletěl jsem opatrně, abych nepoplašil ježatky, blíž k Humanidromu.'

Hypervysílačky slaboduchů nebyly tak výkonné, aby zaručily dobrý příjem z libovolné vzdálenosti. A protože radiogram bylo třeba zhustit, aby se dal odeslat během pouhých padesáti čtyř vteřin, dalo se očekávat, že se značně zhorší jeho kvalita.

Konečně začaly ubíhat poslední vteřiny a nakonec palubní syntron ohlásil: „Přijímám kódovaný zhuštěný hyperkomový signál z Humanidromu.“

Trvalo to je několik vteřin a radiogram byl odvysílán mnohem dřív, než Tolkandové proluku opět zablokovali. Syntron se okamžitě pustil do vyhodnocování signálů. Čekali jsme napjatě na výsledek.

Zakrátko palubní počítač rozluštil všechny signály, uspořádal je a sestříhal tak, aby byly seřazeny chronologicky.

Carrae, Arkonidan:

„Nevím, nevím, nevím... Ronald Tekener je měkota. Dycky jsem ho měl za frajera, ale jako slaboduch je nula. Tuctovej prďola.“

Ríkám to Ismeeře a ona mi odpoví: „Máš pravdu. Musíme mu pomoci, už kvůli Atlanovi.“

„No jo, ale jak?“ povídám.

„Až Tek nebude vědět, jak dál, poradíme mu jak na to, ale nesmí si všimnout, že to nebyl jeho nápad. Uvidíme. Asi mu nedělá dobře, když bere dvakrát tolik retamentalu.“

„To je kvůli tomu, že buněčný aktivátor odbourává ten... tu látku rychlejc.“

„Asi v něm zůstávají nějaký stopový prv. . . nebo co já vím jakej sajrajt. A to ho ničí. Pomůžeme mu velet.“

Mám Tekenera v merku. Když se na něj tak koukám, jeden byl řek, že si ty pověstný hrdinský činy nejspíš vycucal z prstu. Pořád je v poklusu a dělá, kolik nemá práce. Vypadá ale jako šašek.

Nikdo z ostatních si nevším, jak to s ním jde z kopce, asi proto, že jsou na tom ještě hůř než on. Teda až na toho Cheborparna, ten se tváří, jako by to s ním ani nehnulo. Ví sám Unithan, jak nesnáším tyhle typy.

Zase jsem si vzpomněl na Unithana. Nějak mi nezapadá do týmu, působí v něm jako cizí těleso. Ne že bych ho neměl rád, protože mě urazil. I když taky tak trošku kvůli tomu. Unithan nemůže Arkonidany vystát, a to nejde, pokud z nás má být správný tým.

Jak to asi bude vypadat, až nás vysadí na Humanidromu, když se do mě naváží už teď? Nejlepší by bylo, kdyby se Klattar vrátil supem zpátky. Od čeho máme s sebou transmitter? Určitě by to zvedlo ostatním morálku.

Jejda, ani jsem si nevším, že jdeme na to. Zatraceně musím sebou hodit, jinak nestíhám.

Kolem dokola zuří ve vesmíru parádní bitva. Tryskáč míří na Humanidrom. Zdálo by se, že vypadá jako dětská hračka. Ale tak vypadají i celý planety.

A Humanidrom se postupně zvětšuje. Už je tak velký, že si před ním našinec sedá na zadek. A tryskáč se dere do pestrobarevný-ho, bláznivě vzorovaného otvoru. Vysedat, jsme namístě."

6.

První záznam nepřinesl nic zajímavého, až na uklidňující informaci, že slaboduchové dorazili bez úhony do cíle. Obrázky byly pořízeny z nejruznějších úhlů a měnily se v rychlém sledu.

Nejprve byla spuštěna kamera na palubě vesmírného tryskového letounu. Zabírala disk, jak se snáší do obrovského, všemi barvami hrajícího otvoru asi sto metrů od vrcholu gigantické klenby Humanidromu. Pronikl do něj do hloubky půl kilometru a zastavil se, když byla zaměřena přechodová komora pro osazenstvo.

Kolem tryskáče se vytvořil energetický měchýř, do kterého proudil vzduch umožňující výsadbku dýchat. Tím se mohli slaboduchové snadno a rychle dostat do přechodové komory Humanidromu.

Vzápětí začaly snímat dění kamery robotů, kteří se vynořili z východu hangáru. Těsně za nimi následovali slaboduchové v čele s Ronaldem Tekenerem. Zatímco ostatních pět modulů nakládalo na antigravitační plošiny vybavení a výzbroj, Šestý vedl slaboduchy k přechodové komoře pro osazenstvo Humanidromu. Chvilí se pachtíl s otvíracím mechanismem a zakrátko se odsunuly lamely přepážky v plášti.

Cesta do nitra Humanidromu byla volná.

Přepážka se uzavřela poté, co se dostali všichni slaboduchové i s roboty a vybavením dovnitř.

„Hotovo!" vykřikl jeden z Ertrusanů, „Kde jsou ale Tolkandové, ksakru? Mám hroznou chuť si to s nima rozdat!"

„Musíme pokud možno zabránit jakémukoli střetu," poznamenal modula, který provedl slaboduchy komorou. „Nejvyšším při-

kázáním je opatrnost!"

„Slyšeli jste co říkal modula?" zadrmolil Tekener. Vzápětí se *zarazil* a pomalu a zřetelně dodal: „Nejprve musíme provést průzkum, a teprve potom můžeme jednat. Potřebujeme nějakou skryš."

„Vyslal jsem už špionážní sondu," reagoval pohotově modula. „Udělal jsem správně, Ronalde Tekener?"

„Přesně to... jsem chtěl... přikázat," zamumlal Smíšek. Jeho zadrhávání ostře kontrastovalo s jeho nekontrolovanými horečnými pohyby. Zornice měl rozšířené a neustále pomrkvával, jako kdyby měl něco v oku.

„To je vzkaz pro Atlana," ozval se na záznamu Tekenerův hlas, zatímco záběry ukazovaly rychlou, přesnou práci modulů.

Jeden rozdělával slaboduchům zbraně a každou z nich předem zajistil. Druhý buď doval přenosný transmitter a třetí něco kutil na jedné časované bombě.

Do toho zněl Tekenerův chraplavý hrdelní hlas: „Jsem zase ve formě. Překypuju silou. Mám pocit, že bych mohl lámat skály. Tady se ale nedá nic zničit. Musím se sebrat. Skoro nic nevidím, všechno mám před očima rozmazaný. Apofádní k dopřekáží, sakrapráce! Pardon. Po druhé injekci jsem dost rozhozený. Občas mám v hlavě jasno, jako třeba teď. A pak tonaměpřijde... Vůbec nevím proč. Zakrátko dostanu třetí injekci, ostatní teprve druhou. Už něj Další vzkaz pošleme z úkrytu..."

Obraz se změnil. Z „pohledu" moduly bylo vidět, jak mechanickými chapadly zručně montuje do dvou bomb časové roznětky a vysílá je dálkovým ovladačem do hlubin Humanidromu.

Mezi tyto záběry byla přestřižnuta scéna, v níž modulové navádějí slaboduchy do dutiny mezi opláštěním chodeb. Následovalo několik výpadků obrazu, které způsobily poruchy v radiové proluce. Když se obraz opět stabilizoval, nedaly se zjistit žádné podstat-

né změny. Transmitter byl postaven, ale ne-
byl zatím aktivován.

Slaboduchové se rozmístili v dutině a vy-
čkávali. Nikdo z nich ale nedokázal zůstat
ani pět vteřin v klidu. Většinu doby se cho-
vali jako podrážděné šelmy, přecházející ne-
klidně po kleci sem a tam.

„Jste si jisti, že Humanidrom je prozkou-
mán a Ronald Tekener může vydat pokyny
pro další postup?“ zeptal se modula slabo-
duchů. Další robot v pozadí dával dohroma-
dy druhý přenosný transmitter.

Signál udal, že se blíží šestá hodina, kdy
měli slaboduchové dostat druhou injekci.
Někteří sebou lehce cukli, když ucítili jehlu
v zátylku, jiní si toho v rozrušeném tékání
ani nevšimli.

„Vzkaz,“ ozval se ze záznamu Tekenerův
hlas. Jeho stav se od posledního hlášení vü-
čihledě zlepšil, pokud se odhlédlo od usta-
vičného tiků v levé polovině obličeje. „Do-
stal jsem třetí dávku. *Žádné* podstatné
zhoršení necítím. Naopak, je mi, jako bych
byl nadopovaný. Jenom mi dělá problémy se
soustředit. Až modulové proklepou Huma-
nidrom, půjdeme na věc. Musím využít toho,
že jsem v pohodě, kdo ví, jak dlouho mi to
vydrží. Dřív nebo později ze mě SERUN udě-
lá idiota blábolícího nesmysly. Není dobře,
že dostávám dvojnásobnou dávku oproti
ostatním. Takový Ertrusan je přece mnohem
mohutnější než našinec...”

Tím skončil první přenos z Humanidromu.

Další tři hodiny sedmnáct minut a třicet
tří vteřiny uplynuly jakoby nic...

Na začátku druhého přenosu byly
záběry pořízené vyslanou Špionážní sondou.
Pronikla točitými zrádnými chodbami
plnými klamných třpytivých barevných
odrazů do dvoukilometrové hloubky, když
vtom zaměřila nějaký cíl. Souřadnice

nasvědčovaly, že se nachází v bývalém
sektoru, vyhrazeném Nakkům.

Tolkandové na tomto místě roztavili všech-
ny stěny paprskometry a vytvořili tak roz-
lehlou dutinu dlouhou jeden kilometr a vy-
sokou tři sta metrů. Ta byla vyplněna tisíci
plástvovými schránkami udržovanými
pohromadě plastenergetickými poli, které
měly průměr deset metrů a v nichž byl
uložen vivok. Každý kontejner obsahoval
stovky larev, o kterých nikdo nevěděl, co
se z nich jednou vylihně.

Neezové? Gazkarové? Alazarové? Nebo
dokonce Eloundarové? Anebo třeba nějaká
pátá forma tolkandského života?

Mezi plástvovými schránkami hlídkovali
broukovití Gazkarové a hadovití Neezové.
Nikde nebyli vidět ani Alazarové ani
Eloundarové.

Vzápětí pokračoval záznam záběry z
úkrytu slaboduchů.

„Teku, dej nám konečně něco na práci!“
škemral Bluesan Tonik Galayz.

„Jen klid,“ odpověděl Tekener. „Modulo-
vé musejí nejdřív pročesat Humanidrom,
abychom měli jistotu. Pak uvidíme co dál.“

„Kašleme na jistotu!“ vykřikl rozezleně
Galayz.

Bárto Zack něco zacvrlikal ve své mateř-
štině. Bluesané mívali potíže s
interkosmem i za normálních okolností,
natož nyní, když jejich inteligenci utlumil
retamental.

„Bárto má pravdu,“ vykřikl třetí Bluesan
Traszan Tzorla. „Tady zblbneme a chcípne-
me.“

Objevily se záběry špionážních sond, kte-
ré se rozletěly po Humanidromu a předáva-
ly zjištěná data modulům. Celkem identifi-
kovaly 30 dutin s vivokem, vybudovaných
Tolkandy. Bylo jasné, že jejich počet není
ještě konečný, protože stále nebyla
prozkoumána jedna třetina Humanidromu.

Z dodaných údajů vyplývalo, že na Hu-
manidromu jsou uloženy stamiliardy vivo-

kových larev. I to však byl pouhý zlomek toho, co Tolkandové rozmístili na celkem 300 planetách, které již dobyli. Celkový počet těchto tolkandských zárodků dosahoval astronomické výše a byl děsivý. I kdyby od sud uniklo třeba jediné procento vivoků, Mléčnou dráhu by zakrátko beznadějně zaplavila tolkandská mláďata.

Tomu bylo třeba zabránit za každou cenu.

Záznam pokračoval a bylo vidět, jak modulové rozmísťují létající bomby po Humanidromu. Celkem jich bylo dopraveno na strategická místa 120 a všechny byly načasovány tak, aby explodovaly 48 hodin poté, co slaboduchové odstartovali z RICA.

Tedy 29. února ve tři hodiny ráno!

Do té doby museli slaboduši vyklidit Humanidrom.

Záznam opět pokračoval výjevy ze skryše slaboduchů. Tekener se pokoušel uklidnit rozbourěné vášně. Dobrovolníci nyní připomínali spíš rozzuřené šelmy.

Ronald Tekener právě dostal čtvrtou injekci, když před něj předstoupil Cheborparn a zeptal se ho: „Poznáváš mě ještě vůbec, Teku?“

„Jasně, Chefe.“

„Jmenuju se celým jménem Chenobroczeke Fanoczyke,“ odpověděl Cheborparn. Přisobil zcela normálním dojmem, jako kdyby jeho inteligence nebyla utlumená ani po dvou dávkách - a přece mu nevadilo skenovací zařízení. „Od první chvíle jsi nedokázal vyslovit pořádně moje jméno, zatímco já tvoje ano. A co z toho lze vyvodit?“

„Cák, Chefe?“ zblekotal Tekener a prostoduše se uchichl. Už dávno to nebyl onen pověstný Smíšek.

„Zdá se, že jsem jediný, kdo je schopen ujmout se velení,“ prohlásil Cheborparn klidně. „Pokud ti zbylo ještě trochu důvtipu, musíš uznat, že na to už nestačíš. Jen bys nás dovedl do zkázy. Předej mi velení akce!“

„Já to zvládnu!“ zařvatl slabomyslně Tekener. „A všechny vás dopravím běž úhony zpátky, pšíšahám!“

„Ohlásím to Atlanovi a postarám se, aby tě sesadil, když nedáš jinak.“

„To je vzpoura!“ vykřikl Tekener rozzuřeně. „To mi zaplatíš, Chefe! Pošlu tě zpátky, a to hned!“

Chenobroczeke Fanoczyke si nevšímal vztekajícího se Tekenera. Otočil se a chystal se odejít. To rozpálilo Tekenera doběla, a byl by se vrhl na Cheborparna, nebýt toho, že jej zadrželi Ismeera a Carrae a chlácholivě mu domlouvali.

Náhle zasyčely výstřely z paprskometů. Kamera jednoho modula zabírala, jak kolem sebe Ertrusan Bragan Domor pálí jako šílený. Nedalo se zjistit, na koho nebo na co míří, protože se v té chvíli přerušilo spojení.

Museli jsme počkat na další přenos.

Chenobroczeke Fanoczyke, Cheborparn:

„Nevím, jestli tato zpráva dojde k adresátovi. Můžu jen doufat, že se otevře radiová proluka a záznamy modulů o událostech posledních hodin dorazí na RICO - a že Atlan bude věnovat pozornost mému hlášení.“

Jsem mezi slaboduchy jediný Cheborparn. Ronald Tekener mi říká Chef, protože si nedokáže už zapamatovat celé moje jméno. Zřejmě proto, že mu připomíná slavného Cheborparceta Faynybreta, který zapsal svůj národ slavně do podvědomí Pozemšťanů a ostatních Galaktiků.

Mám o Teka, jak, mu budu říkat, velkou starost. *Záznamy* nelžou a já pochybuju, že je nadále schopen vést slaboduchy. Většina z nás má víc rozumu než on. Někdy mívá světlé okamžiky, kdy mu to myslí a je do jisté míry schopen velet. Dochází k tomu však stále řidčeji. Neodvažuju se ani pomyslet na to, co se stane, až Tek přijde o rozum úplně.

Je jisté, že dříve nebo později se mu za-

temní mysl úplně a bude se ho muset ujmout medomodu. Už teď jeho pravice neví, co dělá levice. Je otázkou času, kdy spolu přestanou definitivně spolupracovat jeho duch a tělo.

Rád bych tomu předešel, a proto s klidným svědomím tvrdím, že jsem mezi slaboduchy jediný, kterého mentální retardátor uchránil před skenovacími zářeními a kterému se současně i při poklesu inteligence zachovala akceschopnost.

I nadále si udržuju téměř neztenčenou slovní zásobu a nežvatlám jako malé dítě, což se nedá rozhodně říct o ostatních. Nevylučuju, že i u mě nenastane strmý pád kvocientu inteligence. Momentálně však jsem na tom z jednotky slaboduchů nejlépe. Už kvůli bezpečí ostatních a zdaru celé operace tedy žádám, abych byl pověřen velením.

Stačí vydat příslušný rozkaz modulům.

Mým prvním opatřením bude, že odešlu transmitterem Ronalda Tekenera a tucet dalších členů komanda zpátky na RICO. Beztak tu po sobě šlapeme a jednomu už bzučí v hlavě ze všech těch pitomých keců.

Navíc mám ještě jedno plus: umím zaměřit lépe než modulové psychedelické stopy v Humanidromu. Může to být způsobeno retamentalem, ale třeba také nějakou schopností, kterou je obdařen můj národ. Odvážuju se tvrdit, že se vyznám na Humanidromu skoro stejně dobře jako jakýkoli Nakk.

Proto důrazně žádám, aby mi bylo okamžitě svěřeno velení celé operace."

7.

„Přikláním se k Cheborparnovu názoru," prohlásila Arfe Loidanová, když jsme si poslechli společně jeho výzvu. „Předpokládala jsem podobný vývoj a byla jsem od začátku proti tomu, aby se retamentalem utlumený Tek zúčastnil akce."

Také já jsem byl na vážkách. Cheborparnovy argumenty měly něco do sebe. Nicméně i on sám přiznal, že nám nemůže zaručit, že

neprožije náhlý celkový mentální rozklad. Ani Arfe Loidanová nedokázala předpovědět, zda k tomu dojde, neboť měla příliš málo údajů o vlivu mentálního retardátoru na Cheborparny. Možné bylo tedy všechno.

Tek se občas dostával na přijatelnou duchovní úroveň a navíc měl ještě jednu přednost. Co mu chybělo při rozhodování na mentální kapacitě, mohl nahradit zkušeností. Musel jsem ale tak jako tak uznat, že o něj mám starost.

„Počkáme si na další zprávu. Pak se rozhodnu," řekl jsem.

Do otevření příští radiové proluky nám zbývalo již jen několik minut, protože jsme podrobně studovali předchozí záznamy. Avšak ve stanoveném čase se nestalo vůbec nic. Tolkandové z nějakého záhadného důvodu blokovali radiový provoz i po uplynutí běžného intervalu.

Ticho vládlo i v následujících minutách a radiová proluka v poli skenovacího záření, halicím Lokworth a Humanidrom, se neobjevovala.

„Doufám, že to neznamená, že odhalili slaboduchy," hlesla Gerine. „Vzpomínáš si ještě, jak kolem sebe ten Ertrusan střílel jako pomatený, Atlane?"

„Můj extramozek mi to připomíná každou chvíli," zavrčel jsem. „Modlím se, aby ten blázen nepostřílel své druhy. To by bylo děsivé."

Bragan Domor mířil nad hlavy ostatních, ozval se mi extramozek. Patrně pátil na nějaký létající objekt:

Bylo by mi mnohem milejší, kdyby Ertrusan střílel po nějakém Eloundarovi nebo jiném Tolkandovi, který objevil slaboduchy - i když jsem si to rozhodně nepřál - než kdyby pozvedl zbraň proti svým bojovým druhům.

Nezbylo nám než čekat a doufat, že Tolkandové vytvoří radiovou proluku v příštím termínu a dozvíme se od modulů snad pozitivní situační zprávu.

„Přesto jsi odvedla skvělou práci, Arfe,"

pokusil jsem se povzbudit xenolékařku. „Mentální retardátor vskutku optimálně ruší účinek skenovacího záření.“

„Pokud nemáš po ruce něco pozitivnějšího, raději toho nech, Atlane,“ vyprskla Arfe Loidanová posměšně. „Do smrti si budu vyčítat, že jsem se nechala uvrtat do tohoto experimentu. Ať už dopadne operace jakkoli, nesu za ni odpovědnost já. Být důslednější, určitě bych ti zabránila aplikovat retamental při bojové akci.“

„Počkáme si na další zprávu, možná to všechno dopadne dobře,“ prohlásil jsem naděje plně.

Arfin ironický pohled mi ovšem říkal, že jsem nezněl dost přesvědčivě.

Tolkandové nezrušili radiovou blokádu ani v příštím termínu. Nezbylo než vydržet další tři a čtvrt hodiny a doufat, že se dozvíme alespoň něco o osudu slaboduchů.

Když se konečně opět otevřela radiová proluka ve skenovacím poli, pobýval výsadek na Humanidromu už víc než 16 hodin. A ještě o tři hodiny déle byli slaboduši pod vlivem mentálního retardátoru. Znamenalo to, že dostali každý už čtvrtou dávku. A Tek dokonce sedmou!

Stále ještě nebyla překročena mez stanovená Arfe Loidanovou. Kdo však měl před očima ještě záběry slaboduchů z počáteční fáze, ten si dovedl představit, jak dramaticky se asi změnil jejich stav.

Nemohl jsem se dočkat, až syntron vyhodnotí a utřídí došlé signály.

„Milí přichozí!“ ozval se disk o průměru padesát a tloušťce deset centimetrů, který se vznášel nad nimi. „Následujte mě, povedu vás...“

Dál se nedostal, neboť Bragan Domor jednal bleskurychle. Zvedl kombimet, zručně jej odjistil a začal střílet ostošest na neznámý předmět.

„Zastavit palbu!“ zařval Ronald Tekener a Ertusan mu okamžitě vyhověl, spíš ale proto, že z disku nezůstalo vůbec nic. „Co blbneš? Chceš na nás poštvat Tolkandy?“

„Rozflákal jsem jejich mechanického fízla,“ hájil se Bragan Domor.

„Výborně, Bragane, skvělá práce!“ pochválila ho Šer Darangová.

„Odstřelil jsi neškodného vertigového robota, Domore,“ prohlásil modula určený ke komunikaci se slaboduchy. Říkali mu Kecal, protože mluvil téměř nepřetržitě. A modula na tohle jméno dokonce i slyšel.

„Mohla Tolkandy střelba upozornit na to, že jsme tady, Kecale?“ zeptal se robota Ronald Tekener, který se zrovna nacházel v příznivé mentální fázi.

„Raději bychom měli změnit stanoviště,“ odpověděl modula. „Navrhuju, abychom se přesunuli hlouběji do Humanidromu. Naším nejbližším cílem by měl být sklad vivoku.“

„Jasně,“ řekl Tekener a horlivě pokyvoval hlavou. Potom se obrátil na ostatní slaboduchy a dodal: „Slyšeli jste? Pronikneme ke skladu. Jak je to daleko, Kecale?“

„Dva kilometry,“ odpověděl modula. „Ještě blíž leží další tři skladiště, ta jsou ale lépe chráněna. Sklad, který mám na mysli, naproti tomu leží v nakkském sektoru a je...“

„Dobrá!“ přerušil ho Tekener netrpělivě. „Zaved’ nás tam!“

„Neměli bychom rozložit instalované přístroje?“ zeptal se ho modula.

Ronald Tekener máchl opovržlivě rukou a vyprskl: „Ztráta času!“

„Ale Tolkandové by mohli zaměřit transmitery a něco zvětřit,“ pokusil se o námitku robot. „Nebylo by jistější...?“

„Ne!“ vyštěkl Tekener. „Vyrážíme ihned! Vyšlete špiónážní sondy a zajistěte cestu! Jdeme na vivok!“

Všech šest modulů bylo naprogramováno tak, aby neodporovali slaboduchům a ke každému jejich rozhodnutí si vytvořili rozumnou alternativu. Pokud ale něco rozkázal Ronald

Tekener, poslechli ho bez váhání.

Než se slaboduchové vydali na cestu, přistoupil Cheborparn k Tekenerovi a řekl: „Hlásím se na průzkum, Teku. Cítím se na Humanidromu jako doma. Budu užitečnější než jakýkoli mechanický zvěd.“

„Dej mi svou zbraň, Chefe!“ vykřikl Tekener a nepřítomně se zahleděl jakoby skrz Cheborparna.

Ten ho poslechl. Smíšek od něj převzal kombimet a hodil ho Kecalovi. „Jsi zatčen pro vzpouru, Chefe!“ prohlásil vzápětí skoro slavnostně.

Přikázal oběma Ertrusanům, aby hlídali vězně, který se bez slůvka odporu podrobil svému osudu. Bylo však na něm znát, že se v žádném případě nevzdal definitivně. Všimli si toho všichni kromě Tekenera, který žil v domněnku, že bůhvíjak si neupevnil postavení velitele operace.

Konečně se vydali na cestu. Na Kecalovu radu Tekener zakázal svým podřízeným aktivovat antigravitační agregáty a ochranné přílby, vyzářující energii. Postup jim usnadňovala menší gravitace 0,6 g, která vládla na Humanidromu.

Oba Ertrusané zvyklí na několikanásobnou přitažlivost si stěžovali, že se všichni hrozně vlečou. Nakonec se ale smířili s pomalejším pochodem. Zřejmě jim zalichotilo, že byli určeni jako strážní zatčeného Cheborparna.

Špiónážní sondy nestále oznamovaly modulům přítomnost hlídkujících Tolkandů, a proto se museli slaboduchové zdržovat nejrůznějšími oklikami.

„Mohu vyslovit jistou domněnku?“ ozval se Kecal.

„Ale jasně,“ vykřikl Tekener rozmrzele.

„Tolkandové by se vlastně měli cítit v Humanidromu bezpeční. Jestliže tedy vysílají hlídky, znamená to, že zde existují určité rušivé faktory, které se snaží zlikvidovat. Mohlo by jít v tomto případě o vertigý?“

„A i kdyby,“ zadrmolil Tekener a mávl pohrdavě rukou.

Modula poslušně zmlkl.

Nebyli od cíle ještě ani kilometr, když sondy náhle hlásily silný oddíl Gazkarů, vedených bytostí zahalenou ve velkém energetickém útvaru.

„Vůdce Gazkarů musí být Eloundar,“ prohlásil Kecal. „Pro ně je typické energetické pole. Měli bychom se někde schovat.“

Ronald Tekener výjimečně dal na modulu a slaboduchové urychleně vyhledali úkryt.

Tím také končil první přenos, po němž téměř bez přerušení následovala další zpráva.

Broukovití Gazkarové se rozdělili do několika chodeb. Kdyby byli slaboduchové pochodovali dál, určitě by se s nimi srazili.

„Tolkandové nás už dávno objevili a nastrožili nám tuhle past,“ prohlásil Cheborparn a vyplázl na Tekenera provokativně z nosních otvorů chapadlové jazyky. „Tohle by se pod mým velením určitě nestalo. Jsem jediný, kdo vás dokáže provést nakkským bludištěm.“

Když znovu Šlehl jazyky Tekenerovým směrem, bleskurychle zasáhla Šer Darangová. Cheborparn se svíjel bolestí, ale Ertrusanka mu pohrozila: „Vyrvu ti ta tvá chapadla, pokud budeš dál kolem sebe rozstříkovat jedovaté sliny!“

Tekener se radil s Kecalem, jak se vyhnout léčce a postupovat dál k cíli. Modula promítl nárys okolních sektorů, zhotovený špiónážními sondami. Nikde ale nebyla vidět chodba, kterou by mohli proklouznout kolem číhajících Gazkarů, jen několik slepých tunelů.

Zatímco se Tekener zoufale snažil vyznat ve spleti vyznačených chodeb, oznámila jedna ze sond, že se blíží létající „roj“.

Žádný slaboduch si pod tím nedokázal nic představit. Když modula zvětšil obraz, spatřili ale tucty drobných disků elegantně proplovajících hadovitě se krouticími trubcovými chodbami. Jako by se pohupovaly nad

podlahou v rytmu neslyšitelné hudby.

„To jsou vertigová roboti," řekl Kecal nic nechápajícímu Tekenerovi. „Blíží se k místu, Jede číhají Tolkandové."

„Jo," hlesl Tekener užasle. „Tančí jako mladí Nokturnové. Ale co znamená tohle divadélko, Kecale?"

„Jen to, že Tolkandové nastražili past právě vertigům, ne vám, slaboduchům,*" vysvětloval modula. „Zřejmě rozluštili jejich kódy a vábí je příslušnými signály."

Znělo zvláštně, jakým způsobem mluvil modula o svých soukmenovcích, ale žádná z přítomných živých bytostí - až na Cheborparna - si toho nevšimla. Slaboduchové již přijali roboty za své a také tak s nimi jednali. Dokonce i Ronald Tekener považoval především Kecala za partnera a důvěrného rádce, a ne za bezduchého příjemce rozkazů.

Šer Darangová stále ještě cloumala Cheborparnovými jazyky, když se ho zeptala: „Tak prý léčka nastražená na nás, jo? Ty podělanej nafoukanče, co si myslíš, že víš všechno lip!"

Roj elegantně se vznášejících disků se blížil ke gazkarské pasti. Když vertigové vlétli do chodby o průměru dobrých dvacet metrů, jejíž stěny se klamně třpytily nejroztodivnějšími barvami, vynořilo se za nimi třicet Gazkarů a odřízlo jim ústupovou cestu. Na druhém konci chodby, vzdáleném Čtyři sta metrů se vynořil další oddíl broukovitých válečníků. Pozvedli zbraně a namířili je, na vertigy.

Za nimi se vznášel v energetickém poli Eloundar.

Gazkarové jako na povel zahájili palbu. Formace vertigů se rozprskla a mnozí roboti explodovali, když schytali plný zásah. Další zmateně vířili chodbou, bušili do stěn a sráželi se s ostatními disky.

Ti, kteří vyvázli bez úhony, se vraceli zpátky, tam je ale očekávali v záloze další Gazkarové. Následovala salva a skoro všechny zbylé disky se vypařily. Poslední se obrátily a letěly zpátky vstříc neodvratné záhubě.

Gazkarskou falangu se podařilo prorazit pouze jedinému vertigovi. I ten však byl poškozen palbou, protože poletoval zmateně chodbou sem, tam, když se vzdaloval. A právě tohle nevypočitatelné kličkování jej zachránilo.

„Já to zvládnu!" ozval se znenadání Bragan Domor.

Nikdo ze slaboduchů nevěděl, jak si má vykládat jeho slova. Jen ti, kteří nyní sledovali záznam na palubě RICA, si uvědomili, že Ertrusan předtím sestřelil jednoho vertiga, a dali si dohromady dvě a dvě.

Bragan Domor opakoval větu stále dokola, jako by se chtěl vybičovat. Najednou úlevně zařval a vrhl se vpřed, poháněn nesmyslným přáním napravit, co předtím pokazil.

Ostatní slaboduchové sledovali prostřednictvím špiónážní sondy, jak se Ertrusan řítí do záhuby. Bragan Domor neustále zrychloval. Náhle mu cosi oholilo hřeben a odřelo kůži na hlavě a narazilo na stenu. Disk žuchl na podlahu, odklouzal o několik metrů dál a konečně se zastavil. Byl to vertigo, kterému se povedlo prorazit gazkarské obklíčení.

Bragan Domor znehybněl, přejel si rukou po hlavě v místě, kde ještě před chvílkou měl svou hýčkanou ozdobu a zjistil, že ji má celou zkrvavenou. Pomalu se otočil a zahleděl se na disk. Trvalo mu věčnost, než si uvědomil, že je to vertigo. Přešel k němu, zvedl ho a vrátil se s ním k ostatním.

„Dovol, abych tě vedl. Ukážu ti všechny pozoruhodnosti Humanidromu. Dovol, abych tě vedl...," ševalil pořád dokola robot.

„Kušuj!"

Vertigo skutečně zmlkl. Ne však proto, že by poslechl Ertrusana, nýbrž protože se v té chvíli definitivně zhroutil celý jeho systém.

V záznamu následoval ostrý střih.

Další záběry ukazovaly, jak Bragan Domor nadmutý pýchou předává Ronaldu Tekene-

rovi svou kořist. Ten podal vertiga modulovi. Robot v mžiku zjistil, že by bylo zapotřebí časově náročného zákroku, aby se dal vertigo uvést do provozu a vykonával alespoň polovinu svých funkcí.

V této situaci Ronald Tekener prokázal, že se dokáže instinktivně, intuitivně rozhodnout správně i přes veškerá svá mentální omezení. A to právě podle Allanova názoru zvyšovalo každého zkušeného živého tvora oproti robotu - a bylo jedno, jak hluboko poklesla jeho inteligence. „Zbouchnout!“ přikázal Tekener modulovi. Bylo vidět, že se mu momentálně vede opět hůř. Pohled měl vyhaslý a obličej bez výrazu, z ústních koutků mu kapaly sliny. Otřel si je hřbetem ruky a opakoval: „Zbouchnout, Kecal!“

„Máš snad na mysli oplodnit?“ vyhrkl modula udiveně. „To nemohu, nejsem s vertigem kompatibilní.“

„Ne, zbouchnout dohromady... jako spravit šem my sel!“ vykřikl Tekener rozzlobeně.

„Bylo by lépe, kdybychom se obrátili na ústup,“ namítl robot. „Dokonce bych doporučoval aktivovat SERUNY a pustit je na plný výkon.“

Ale Tekener na jeho slova nijak nereagoval. Stál tam, jako by se měl každou chvíli sesunout na podlahu, a civěl do prázdna.

Cheborpam se mezitím vysmekl Ertrusan-ce a řekl: „Teď je vám všem ^nad jasné, že Tekener není schopen nás vést. Někdo se musí ujmout velení místo něj, jinak nás dostanou Tolkandové.“

„Ty to ale nebudeš!“ zvolala Šer Darangová.

„Šer má pravdu!“ přidala se Agnes Figorová a postoupila vpřed. Rozhlédla se kolem sebe a dodala: „Nejde o to sesadit Tekenera, ale jen a jen o to zmizet co nejrychleji odsud. Chcete-li, vezmu to za Teka, než se zmátoří.“

Nikdo nic nenamítal.

Pozemšťanka se obrátila na Kecala a zeptala se ho: „Bude tobě a ostatním modulům dělat potíže, když vám budu velet Tekenero-

vým jménem?“

„Ne!“ odpověděl úsečně robot.

„Dobrá,“ řekla Agnes Figorová. „Pak aktivujte naše SERUNY a zadejte jim únikovou trasu. Zbraně si dokážeme odjít sami.“ Poté se obrátila na Šer Darangovou a na Cheborpama a vykřikla: „Chef se musí v případě potřeby bránit sám. Tímto odvolávám jeho zatčení a vracím mu kombimet.“

„Já vlastně nejsem žádný válečník a raději bych se věnoval vertigovi,“ namítl Cheborpam a zamával citlivými prsty svých chapadlových jazyků. „Jsem technicky založený a v mikrooboru jsem skoro tak zručný jako Siganci.“

„Budeš bojovat o svůj život jako my všichni,“ prohlásila neoblomně Agnes Figorová a hodila mu kombimet. „Pak uvidíme.“

Od té chvíle nabraly události děsivě rychlý spád. Špionážní sondy hlásily, že Gazkarové se blíží k momentálnímu úkrytu slaboduchů. Vedl je Eloundar, zahalený v energetickém poli. Sledovali jako ohaří stopu zmizelého vertiga.

Modulové už měli stanovenou únikovou trasu, jež se širokým obloukem vyhýbala místu, kde Tolkandové nastražili past roji vertigů.

Kecal se hnál ještě s jedním modulem v čele a mezi sebou táhli zcela apatického Ronalda Tekenera. Ostatní čtyři roboti kryli vzadu ústup.

Slaboduchové takto urazili již polovinu cesty labyrintem, aniž došlo k nějakému incidentu. Náhle za nimi zasyčely výstřely z paprskometů. Čtyři modulové zalehli a snažili se zadržet blížící se Gazkary.

Zanedlouho se zřejmě rozplynuli v pekle syčivého oslnivého žáru a proměnili se v hromádky roztaveného kovu. Ustupující slaboduchové vnímali stále slábnoucí bojovou vřavu, až utichla docela. Ani jeden robot je posléze nedohonil.

Konečně se oba modulové v čele zastavili a složili bezvládné Tekenerovo tělo na zem.

Vypadal jako marioneta, které kdosi ustříhne provázky.

Agnes Figorová se nad ním sklonila, vzala ho za bradu a pohnula mu hlavou. Nekladla jí žádný odpor. „Doufám, že z tebe bude zase starý dobrý Teku," zachraptěla.

Když se chtěla odvrátit, zaslechla Tekenerovo zamumlání. Prudce se otočila a viděla, jak se Smíšek pokouší vstát. Jako kdyby mu někdo v té chvíli vpíchl oživující injekci.

„Co je?" zamumlal.

„Jsem u cíle," vysvětlila mu Agnes Figorová. „Před sebou máme klenutý sklad, kde je uložen vivok. Vezmeme pár larev - a pak zmizíme transmitterem."

Tekener se oťrásl, jako kdyby chtěl ze sebe shodit obtížné břemeno, a prostoduše se zakřenil. „Právě jsem dostal kdovíkolikátou injekci," omluvil se. „Jedu zase na plný peciky... Alebudeto..."

„Zdá se, jako by tě každá dávka mentálně posílila, Teku," řekla Agnes Figorová a zjevně se jí ulevilo. „Jenom škoda, že potom upadneš do ještě horšího stavu. Ale dobrá, zase velíš ty, Teku. Co uděláme?"

„Pořádně to roztočíme!" vykřikl Ronald Tekener a odjistil kombimet.

„Gazkarové nás zaměřili!" ohlásil jeden modula. „Hrnou se sem ze všech stran."

„Tak jdeme na to!"

Poslední záběry ukazovaly slaboduchy, jak se řítí do skladiště vivoku, a pak *záznam* skončil.

8.

Důkladně jsme prostudovali ze skoro desetihodinového záznamu jen nejdůležitější scény - a to ještě zrychleně. Mezitím uplynula hodina a půl, a nic.

Když jsem vyhodnotil aktuální situaci, okamžitě jsem vyhlásil poplachový stupeň jedna pro transmitterovou halu. Uplynula další hodina, ale žádný impuls z přenosných transmitterů nedorazil.

„Kdyby šlo všechno hladce, museli slaboduchové už dávno aktivovat své transmi-

tery," řekl jsem.

Můj extramozek nic nenamítal, a to mě znepokojovalo ještě víc.

„Nezblázni se z toho, Atlane," domlouvala mi moje zástupkyně Gerine. „Nepomůžeš ani sobě, ani slaboduchům. Jejich zdržení může mít nejrůznější příčiny... i docela nevinné."

Svou poznámkou jen přilila olej do ohně. Nevydržel jsem to a vydal jsem se z velitelského můstku do transmitterové haly. Jako kdybych tím snad mohl zlepšit postavení slaboduchů! Co jsem měl ale dělat jiného?

V hale jsem potkal Hermona z Arigy.

„Proč jim to trvá tak dlouho?" zeptal se mě a přímo hypnotizoval pohledem tři transmiery. „Podle plánu by přece už měli být dávno zpátky na palubě! Tak mizerně na tom přece nebyli, aby nevěděli, co mají dělat, ne? A kromě toho jsou s nimi ještě dva modulové..."

Vtom se rozječela siréna a jeden z transmitterů vytvořil energetické pole. Hermon mi bezděky sevřel paži tak silně, až jsem myslel, že mi ji rozdrtí.

V transmitterovém poli se objevily obrysy postavy, která z něj vzápětí vyklopýtala ven. Byl to Anti. Potácel se a mumlal něco nesrozumitelného. Zakrátko se natáhl jak široký tak dlouhý na podlahu.

Za ním se objevil Cheborparn následován sedmi vivokovými larvami. Po nich se vynořovaly z energetického pole další postavy v SERUNECH a larvy tolkandských zárodků.

Hermon vítězoslavně zaryčel a ze všech stran se hnali příslušníci pohotovostní služby a medoroboti.

Zamířil jsem k Cheborparnovi, který na tom byl podle záznamů nejlépe ze všech slaboduchů. Když jsem mu však pohlédl do prázdného obličejce, bylo mi jasné, že ho definitivně odrovnala poslední injekce. Přenechal jsem ho medorobotům.

V transmitterové hale vládl docela slušný zmatek. Z energetického pole vypadávali další slaboduchové a vivokové larvy. Personál

pomáhal výsadkářům ze SERUNŮ a medoroboti jim poskytovali první pomoc. Arfe Loidanová dohlédla na to, aby byly larvy pečlivě posbírány a odneseny pryč v ochranných kontejnerech.

Sledoval jsem Hermona z Arigy, jak mluví na jednoho arkonidanského navrátilce. Byl to Kořil. Nedalo se s ním komunikovat, z úst se mu draly pouze neartikulované zvuky. Hermon se posléze obrátil k Arormenovi. Na něco se ho zeptal, Arormen však jen pokrčil rameny a máchl rukou směrem k transmitterskému poli.

To právě vyvrhlo Šer Darangovou. Pracně zabrzdila, aby neupadla, otočila se a uháněla zpátky k transmitteru. Modulu, který se jí snažil zachytit, odhodila prudce stranou.

Zastavil ji teprve paralyzující paprsek, který na ni vyslal zoufalý strážný. Upadla na zem a nebyla schopna pohnout nohama.

„Bragane!“ křičela a bušila zuřivě pažemi do podlahy. „Oni ho odpráskli!“ vzlykala.

Z transmitteru se vynořili dva Pozemšťani.

„Co je s Ismeerou?“ zeptal se jich Hermon.

Oslovený muž sklopil oči a hlesl: „Je mrtvá.“

Soustředil jsem se na transmitter. Stále ještě chyběl Ronald Tekener a několik dalších členů výsadku. Objevil se Topsider, v rukou svíral svéjící se vivokovou larvu, a za ním se vyhnuli dva Bluesané. Druhý z nich zaječel a padl k zemi. V zádech měl otvor vypálený paprskometem.

Vzápětí transmitterové pole pohaslo a nastalo děsivé ticho. Každému v hale bylo vmžiku jasné, že se nevrátili všichni slaboduchové. Chyběli Tekener, Unithan, Arkonidané Ismeera a Carrae a jeden Topsider... a kdo ještě?

Snažil jsem se zvládnout nastalý chaos. Celkem se vrátilo třináct slaboduchů včetně jednoho mrtvého Bluesana, který byl identifikován jako Trascan Tzorla. Co se stalo s ostatními?

„Může mi někdo říct, co se stalo v Humanidromu?“ obrátil jsem se na příslušníky vý-

sadkového komanda.

„Zničili nás Tolkandové. Odnesl to modula, pak jeden Unithan... a teď ještě Tek a další. ...“ vyhrkl jeden z Pozemšťanů.

„Neposlouchej ho, opičáka!“ vykřikla Ertrusanka. „Já ti povím, jak to bylo doopravdy.“ Místo očí měla velké panenky a přímo mě jimi probodávala. Vyprostili ji ze SERU-NU a připoutali za paže k antigravitačním nosítkům. Arfe Loidanová stála vedle ní a nespouštěla oči z diagnostického přístroje.

Podíval jsem se na xenolékařku a ona vzápětí souhlasně přikývla. Zbavila Šer Darangovou pout. Ta se posadila a masírovala si znecitlivělé nohy.

„Tak co se stalo, Šer?“ zeptal jsem se jí jemně.

„Dejte mi pořádně dlabanec, aby se mi lip mluvílo.“

Ertrusanka se pustila do vyprávění, teprve když spořádala obrovskou porci pevné stravy.

Sotva slaboduchové pronikli do klenutého skladiště vivoku, byli zasypáni palbou ze všech stran. Pátý modula okamžité svedl pozornost Gazkarů na sebe. Zahalil se do ochranného štítu, vyletěl z úkrytu a začal cíleně ostřelovat plástvové schránky s vivo-kem.

Gazkarové se na něj zaměřili, takže ostatní členové výsadku se mohli ukrýt mezi kontejnery. Modulův ochranný obal však dlouho nevydržel nápor paprskometů a zhroutil se. Nyní chránil slaboduchy už jen Kecal.

„Bragan, ten idiot, udělal to samé co modula,“ zavřela Ertrusanka vztekle. „Něvim, co to do něj vjelo. Jestli si chtěl hrát na hrdinu, nebo si myslel, že robot vydal signál k hromadné zteči. Každopádně se mu podařilo držet alespoň na chvíličku Gazkary v šachu. Nicméně jeho boj byl předem ztracený.“

Šer se vrhla za Domorem, ale Gazkarové ji

zastavili přehradnou palbou. Poslední, co jí Bragan Domor stačil říct do přílbového přijímače, bylo: „Tak se měj. . .!“

Když se vrátila k ostatním do krytu, snažil se Kecal opravit poslední přenosný transmitter. Zásah zničil řídicí syntron odesílacího modulu. Náhradní díly a zbylé transmitery poztráceli cestou.

Vtom si Kecal vzpomněl na vertiga, kterého vzal s sebou Cheborparn. Když ho ale Tekener požádal, aby jej předal moduluvi, který z něj potřeboval vymontovat Čip, Cheborparn se rozběšnil. Odmítal vydat „svého“ vertiga, jako kdyby to byla jeho nejmilovanější hračka.

Nějak se mu podařilo přimět vertiga, aby mluvil. Ten mluvil páté přes deváté a děkoval Cheborparnovi za záchranu.

V té chvíli přešla RONALDA TEKENERA trpělivost. Paralyzoval Cheborparna, když se ale chtěl zmocnit disku, ten se vznesl do výšky a letěl pryč. Cheborparn se tomu chechtal jako blázen. Propadal čím dál hlubší otupělosti. Bylo příšerné sledovat jeho bleskurychlý úpadek...

„Bylo to o to hrůznější, že se to mohlo stát každému z nás,“ řekla Ertrusanka. „V téhle bezvýhodné situaci se Kecal nabídl, že obětuje jeden ze svých čipů. Upozornil nás ale, že pak už nás nebude ochraňovat, protože přijde o svůj ‚pečovatelský‘ program. Byli jsme ochotni vzdát se všeho, jen když se dostaneme pryč z Humanidromu.“

Než se Kecal pustil do autochirurgického zákroku a vyjmul si čip, vysvětlil slaboduchům jak jej zabudovat do transmitteru.

„Měla jsem dojem, že jsem byla jediná, kdo mu rozumí,“ pokračovala Šer Darangová. „Přesto mi nebylo dobře po těle, když jsem si představila, jak budu manipulovat s nepatrným pikosynem. V té chvíli ale se do věci vložila Agnes Figorová. Ta maličká Pozemšťanka se po celou dobu udržovala v mentální formě řešením šachových úloh. A opravdu se jí podařilo spustit transmitter.“

Než se tak stalo, zahynuli však ještě Unithan Klattar a Arkonidanka Ismeera.

„Gazkarové už nestříleli naslepo,“ vysvětlila Ertrusanka. „Samozřejmě poznali, že se ukrýváme mezi plástvovými nádržemi s tím jejich drahocenným vivokem. Proto se nás snažili zákeřně odstřelovat, kdykoli se někdo z nás přestal dokonale krýt. Takhle to schytali Klattar a Ismeera.“

Když Agnes Figorová konečně aktivovala transmitter, odesílal RONALD TEKENER jednoho po druhém pryč a házel za nimi vivok. Dostal se k tolkandským zárodkům prostě tak, že rozstřílel energetický obal nejbližšího kontejneru.

Slaboduchové byli vzápětí doslova zahrabáni pod svíjejícími se slizkými larvami, které se snažily usilovně odlézt do bezpečí. Když tedy výsadkáři přišli o své živé štíty, měli je gazkarští střelci jako na dlani.

Další jejich obětí se stal Bluesan Trascan Tzorla, který se dostal do transmitteru jako poslední. Potom museli Gazkarové zasáhnout samotný transmitter a pak...

„Nedá se to vysvětlit jinak, než že to odnesli Tek a všichni, co tam zbyli,“ řekla Šer Darangová na závěr svého vyprávění.

„Ale neviděla jsi, že je skutečně zasáhli, že ne?“ naléhal jsem na Ertrusanku,

Zachechtala se a soucitně na mě pohlédla. „Nejsem tak hloupá, abych nevěděla, k čemu upínáš své naděje, Arkonidane,“ řekla. „Ale na to zapomeň. I kdyby je namíste neod-práskli Gazkarové, beztak jsou po smrti. Tekener a ostatní se dopustili jakési předem naprogramované sebevraždy.“

„Co tím chceš naznačit, Šer?“ vyhrkl jsem, přestože jsem tušil, jak to zřejmě proběhlo doopravdy. Odmítal jsem se s tím však smířit. Dovedl jsem si představit, jak jednal Tekener v situaci, kterou popsala Ertrusanka. Ani já bych se nezachoval jinak. Chlácholil jsem se ale v duchu tím, že Tek byl přece slaboduch a nemohl přijít na myšlenku, která se jinak logicky vnucovala sama od sebe.

„Tek by nikdy nezvolil dobrovolnou smrt

ani pro sebe, ani pro své druhy. Určitě bojoval do posledního dechu."

„Jde jen o jinou formu sebevraždy," namítl Šer Darangová. „Ale Tek o tom jistě tak neuvažoval. Přestože měl záchranu na dosah ruky, přikázal Kecalovi, aby přerídil časové spínače bomb uložených v Humani-dromu tak, aby explodovaly těsně po našem průchodu transmitterem..."

Přesně to bych udělal i já. Zoufale jsem si přál, aby to Smíška v jeho prostomyslnosti nenapadlo. Na druhé straně to bylo ale jediné logické řešení. Dalo se předpokládat, že Tolkandové důkladně pročesají celý Humanidrom a najdou bomby. Měli dost času na to, aby je všechny zneškodnili.

Proto bylo třeba nastavit roznětky na kratší dobu..Ronald Tekener se rozhodl pro okamžik, kdy budou jeho podřízení v bezpečí -pokud půjde všechno hladce.

„Vlastně se divím, jak je možné, že Humanidrom ještě nevyletěl do povětří," prohlásila Šer Darangová.

Sotva to dořekla, ozvala se mohutná detonace.